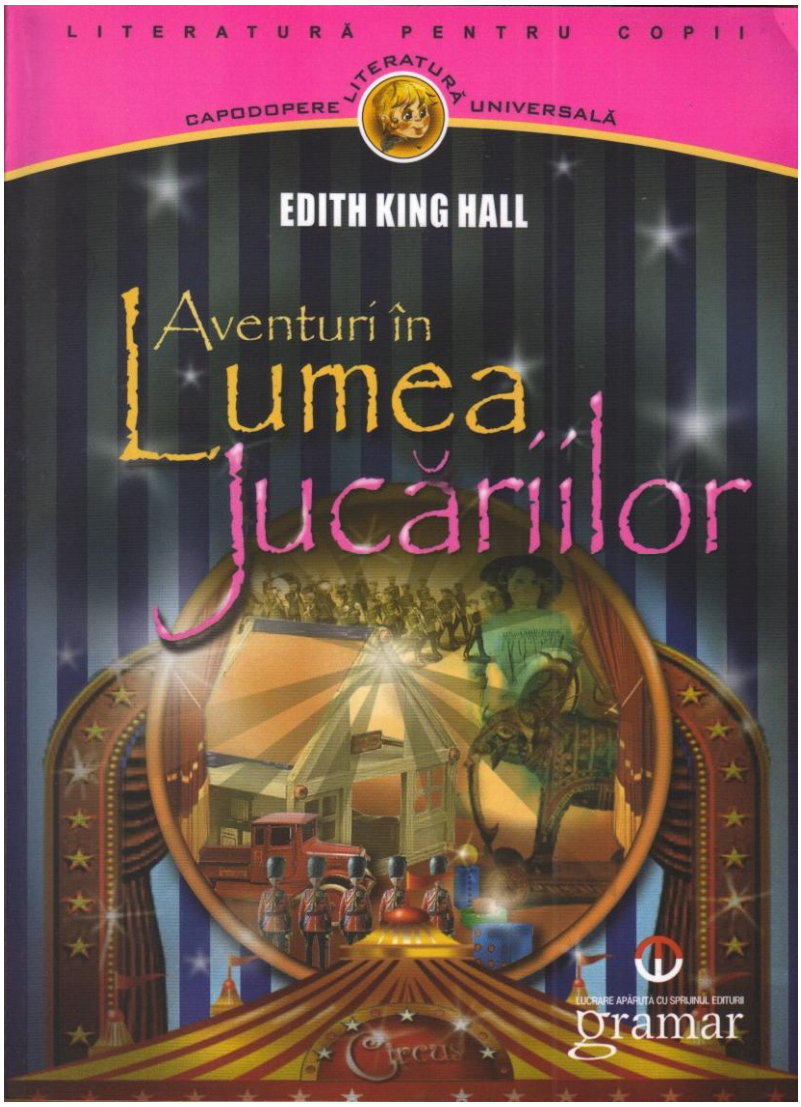

AVENTURI ÎN LUMEA JUCĂRIILOR
EDITH KING HALL

O aventură cât o carte. O lucrare minunată pentru copii, această aventură a drăguței Molly printre papușile vorbitoare din magazinul mătușii sale.

Cuprins

CAPITOLUL 1 2
DUPĂ CE JALUZELELE S–AU RIDICAT 2
CAPITOLUL 2 5
IEPURELE ŞI ŞOARECELE 6
CAPITOLUL 3 15
BELINDA 17
CAPITOLUL 4 21
OFIȚERUL ŞI ELEFANTUL 22
CAPITOLUL 5 27
MICUȚA DANSATOARE 28
CAPITOLUL 6 30
BIRJARUL 32
CAPITOLUL 7 35
CLARIBELLE 36
CAPITOLUL 8 39
BĂCANUL ŞI PĂPUŞA DE DOI BANI 41

CAPITOLUL 1
DUPĂ CE JALUZELELE S–AU RIDICAT

În magazinul acela se găseau jucării de tot felul. Era într–adevăr, un loc menit să încânte orice copii! O fetiță, care venise să stea acolo cu

mătuşa ei – proprietara magazinului – şi cu micuța ei verişoară, era nedezlipită de lângă jucării; le lua încontinuu în brațe şi, pe una o admira, pe alta o mângâia, pe alta o dădăcea. Tot timpul liber şi–l petrecea acolo, în magazin.

S–a întâmplat astfel că, într–o seară, ea începu să–l colinde de la un capăt la celălalt, după ce magazinul fusese închis şi locul era deja pustiu. Se opri în fața păpuşii ei preferate, o micuță domnişoară marionetă, care atunci când îi era atins resortul, dansa veselă împreună cu partenerul ei, un gentleman în toată puterea cuvântului.

Amândoi erau îmbrăcați nespus de elegant. Micuța păpuşă purta o rochie frumoasă de mătase aibă, brodată cu trandafiri roz, în timp ce partenerul ei avea o haină de catifea albastră, ciorapi albi de mătase, până la genunchi şi pantofi cu catarame cu diamante. Hainele lor erau de foarte mare clasă! Şi dansau aşa de vesel.

— Pare să le şi placă să danseze unul cu celălalt, îi spuse fetița odată mătuşii ei.

— Eşti un copil cu o imaginație tare bogată, Molly, îi răspunse femeia, râzând.

— Dar cred că am dreptate, replică fetița.

Numai că, în acea seară, cei doi nu se mai aflau la locul lor obişnuit. Micuța platformă pe care dansau era acolo, dar păpuşile dispăruseră!

Fetița se uită de jur–împrejur prin magazin, mirată. *„Unde ar putea fi?"* îşi zise ea.

În cele din urmă o văzu pe micuța păpuşă stând pe tejgheaua din dreapta, sprijinită cu spatele de Arca lui Noe.

— Ce amuzant! exclamă fetița cu voce tare. Cum ai ajuns acolo?

— Pe jos, bineînțeles, răspunse micuța păpuşă, cu o voce subțirică şi drăgălaşă.

Fetița rămase pur şi simplu cu gura căscată de uluită de era, auzind acest răspuns.

— Pari destul de surprinsă, spuse păpuşa. De ce?

— Vai, nu mi–aş fi imaginat că poți vorbi! exclamă ea, revenindu–şi puțin din surpriză. Sau că oricare altă păpuşă ar fi în stare de aşa ceva, adăugă ea.

— Viața e plină de surprize, remarcă micuța păpuşă. Mai ales în magazinul de jucării.

— Mi–ar plăcea dacă mi–ai povesti despre asta, îi zise fetița, devenind un pic mai îndrăzneață. Dacă păpuşile pot merge şi pot vorbi, de ce copiii nu ştiu nimic despre acest lucru?

— Pentru că, deşi ei au avut de–a face cu multe jucării, habar n–au deloc de obiceiurile lor, răspunse ea. Acesta e motivul.

— În aceiaşi timp, continuă ea, vorbind la modul generai, lucrurile stau cam aşa, numai când nu sunt oameni de față ne putem mişca şi putem

vorbi în voie, neştiința copiilor în ce priveşte obiceiurile noastre se poate scuza, oarecum.

— Dar cât timp o să mai poți sta de vorbă cu mine?

— Asta nu pot să–ți spun. Ce pot să–ți spun e că puterea noastră de a sta de vorbă cu un om, putere pe care oricare dintre noi, păpuşile, o are o singură dată în viață, durează, de regulă, de la două la trei săptămâni.

Fetița bătu din palme.

— Atunci înseamnă că o să poți sta de vorbă cu mine în fiecare zi, cât am să mai stau aici!, exclamă ea, încântată. Mai stau aici, la mătuşa şi verişoara mea, încă douăsprezece zile. Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ce mult mi–ar plăcea dacă mi–ai spune poveşti cu jucării, câte o poveste în fiecare zi. N–ai putea face asta?

Micuța păpuşă părea a nu fi chiar aşa de sigură.

— Înainte de a încerca orice lucru de acest gen, trebuie să–i spun lui Moş Crăciun, părintelui nostru drag şi bun. Atâta timp cât el are grijă de noi, n–aş vrea să fac nimic fără a–i cere sfatul şi îngăduința.

Fetița oftă, plină de nerăbdare.

— Sper că va spune da, zise ea. Aş vrea aşa de mult să aud poveşti despre păpuşi, spuse chiar de o păpuşă.

— O să fac tot ce îmi stă în putință să–ți fac pe plac, îi zise păpuşa. Vino aici, mâine, la aceeaşi oră – dar singură pentru că nu pot vorbi cu mai mult de o ființă omenească odată, şi până atunci, am să văd ce pot face.

— Mulțumesc, spuse fetița recunoscătoare. Transmite–i, te rog, lui Moş Crăciun, toată dragostea mea. Şi spune–i, că, dacă o să fie de acord, o să am grijă ca mătuşa să–l pună chiar în vârful bradului, la Crăciun.

Dădu să plece, apoi se opri şi se întoarse.

— Aş vrea să te mai rog un singur lucru, înainte să plec, spuse ea. Ție şi partenerului tău de dans, nu–i aşa că vă place: să dansați împreună?

Obrăjorii îmbujorați ai păpuşii, părură a se îmbujora parcă şi mai tare.

— Probabil că ne place, răspunse ea.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse noua ei prietenă, cu oarecare satisfacție. Noapte bună! O să revin mâine la aceeaşi oră.

CAPITOLUL 2

În seara următoare fetița se întoarse la Arca lui Noe, unde o găsi pe păpuşă, stând în aceeaşi poziție.

— Ei, bine, spuse ea, plină de nerăbdare.

— I–am cerut voie lui Moş Crăciun, spuse păpuşa. Şi e de părere că aş putea, fără nici un fel de probleme, să–ți spun nişte poveşti cu jucării. O să ți le spun pe cele mai interesante pe care mi ie aduc aminte.

— Asta va fi tare drăguț, spuse fetița. Hai, nu începi odată? –O să încep, fu de acord păpuşa şi începu povestea:

IEPURELE ŞI ŞOARECELE

Iepurele alb şi şoricelul brun erau amândoi foarte talentați, fiecare în felul lui.

Talentul iepurelui consta în precizia şi forța cu care bătea la tobă, în timp ce se sprijinea pe picioarele din spate, Talentul şoricelului, în repeziciunea şi grația cu care se învârtea încolo şi încoace, deasupra tejghelei.

Stând de vorbă despre acest lucru, au ajuns la concluzia că, dacă s–ar fi plimbai dintr–o parte în alta a tejghelei, împreună, ca nişte artişti ambulanți, ar fi putut strânge nişte bani frumoşi. Iepurele urma să–şi arate talentul muzical, în timp ce şoarecele şi–ar fi arătat grația în mişcare.

Profiturile urmau sa fie împărțite în mod egal. Aşa era înțelegerea cel puțin, după cum pricepuse fiecare. Dar nu era o înțelegere scrisă, ceea ce reprezenta o mare greşeală.

Motivul pentru care cei doi parteneri n–au procedat aşa cum se procedează de regulă în afaceri a fost următorul: iepurele avea încredere în şoarece, iar şoarecele spera să–l poată păcăli pe iepure. Bineînțeles că nimic din toate acestea nu a fost exprimate în mod deschis, dar fiecare dintre cei doi, era perfect conştient de propriul său punct de vedere.

Cei doi au pornit la drum, în cei mai amiabili termeni cu putință, oprindu–se în jocurile în care credeau ei că profitul are fi fost mai mare: în fața caselor păpuşilor, în fața curselor de cai, în fața magazinelor. Apoi iepurele anunța cu voce tare:

„Eu sunt un iepure de viță veche din Țara Galilor iar Şoarecele e de cel mai ales neam din nordul Irlandei. Nu avem taxe fixe pentru spectacol. Ne încredem în generozitatea dumneavoastră."

Acestea fiind zise, iepurele bătea Ia tobă cât putea de tare în timp ce şoarecele sărea în sus şi–n jos, în modul cel zglobiu cu putință.

Probabil datorită faptului că li se dusese vestea până departe, peste mări şi țări, că erau doi artişti de viță nobilă, ce dădeau spectacole pentru ajutorarea altora, succesul lor întrecu toate aşteptările. Era ceva nemaipomenit şi în scurt timp, cei doi câştigară o sumă frumuşică.

Şoarecele era cel care strângea banii. Din motive numai de el ştiute, îl convinse pe Iepure să–l lase să se ocupe el singur de acest lucru. Şi partenerul său, care–şi simțea încheieturile cam înțepenite, după ce stătuse nemişcat, sprijinindu–se pe picioarele din spate, pe toată durata spectacolului, fu chiar încântat să–l lase pe Şoarece să se ocupe de treaba asta. Deşi, cu siguranță că ar fi făcut orice să poată afla toate

dedesubturile acelei afaceri. Pentru că aşa cum e lesne de înțeles, după cele spuse mai înainte, Şoarecele se purta față de el în modul cel mai necinstit cu putință, în ciuda tuturor vorbelor şi discursurilor sale mieroase.

Iată cum complota împotriva prietenului său: de îndată ce se strânse o sumă îndeajuns de frumuşică, Şoarecele sugeră că aceasta ar fi trebuit investită. Iepurele nu avu nici un fel de obiecție, având mare încredere în Şoarece, ca fiind foarte priceput in afaceri.

De fiecare dată când acest mic ticălos se întorcea, după ce lipsise un timp destul de îndelungat, se apuca să–i îndruge câte o poveste bine trasă din condei, relatându–i cu câtă pricepere investise banii şi ce profit urmau să aibă, de pe urma unei asemenea investiții. Dar totul era cât se poate de departe de adevăr. Şoarecele nu investea nici un ban. Dimpotrivă îi strângea pe toți pentru el şi interesele sale.

Nu departe de acolo, într–un grajd, dintre cele mai alese, locuia un cal. Acolo îşi dorea Şoarecele să–şi petreacă viața în continuare, de îndată ce ar fi strâns o sumă frumuşică, altminteri putea să fie scos de tot din magazinul cu jucării. Dar pentru a–şi duce la îndeplinire planul, urma să–i plătească calului o sumă mare de bani, pentru dreptul de a închiria spațiul, pentru că locul în care dorea Şoarecele să se mute şi să–şi găsească un colțişor drăguț şi confortabil, taman pe placul lui, era în proprietatea calului.

Calul, nu era nici el tocmai aşa de cinstit, nefiind, nici pe departe, ceea ce intenționase natura să facă din el. Era la fel de lacom ca şi Şoarecele şi nici că se putea găsi vreun alt tovarăş de potlogării mai bun ca el. La Cal dădea fuga micul şmecher, de fiecare dată când pretindea că se duce să investească bani, şi în grajdul lui se ascundea. După ce trecu jumătate de an, Calul şi Şoarecele îşi făcură socotelile şi realizară că strânseseră suficienți bani pentru a–şi duce planul la îndeplinire şi plănuiră ca iepurele să fie ucis, pentru a nu fi nevoiți să–i mai dea nici un fel de explicații plicticoase.

Acum, când venise vremea ca banii care fuseseră investiți să se fi înmulțit suficient de mult, Iepurele începu să vorbească despre ceea ce intenționa el să facă cu partea lui.

— Cred, zise el, că după ce–mi voi fi satisfăcut toate poftele, o să înființez o bursă pentru iepurii care cântă la tobe. Pentru că era din fire bun şi generos şi devotat în mod sincer artei sale.

— O idee excelentă, spuse Şoarecele. O să–ți urmez exemplul şi o să înființez o bursă pentru încurajarea chițăitului melodios printre şoareci. Nimic: nu înseamnă prea mult atunci când e vorba să încurajezi pasiunea pentru muzică a altora, indiferent de unde s–a născut fiecare.

— Când o să ne fie plătite primele drepturi băneşti? întrebă Iepurele.

— Banii trebuie să fi fost plătiți deja, răspunse micul ticălos, dar afacerile merg prost acum. Ți–aş explica pe îndelete cum stau lucrurile, dar mă îndoiesc că ai înțelege toate amănuntele.

— Foarte bine. N–am să te bat la cap, îi răspunse prietenul său cu simplitate. Am totală încrederea în judecata ta şi îți las totul în seamă.

Dar din când în când, aşa cum era și normal, tot îl mai întreba câte ceva, ceea ce pe Şoarece începu să–l cam deranjeze. Aşa că se sfătui cu tovarăşul său de ticăloşii, Calul, şi ajunseră la concluzia că, apropiindu–se jumătatea anului şi fiind deja strânşi suficienți bani pentru ceea ce–şi doreau, era cel mai bine ca ducerea ia îndeplinire a planului lor să nu mai sufere nici un fel de amânare, şi să–I omoare pe Iepure de îndată ce ar fi avut prilejul, şi anume, chiar în acea zi.

— Cui să–i încredințăm săvârşirea faptei? întrebă Calul. Mă tem, că ar fi un risc mult prea mare pentru oricare dintre noi doi, să îşi asume răspunderea. Dacă am fi descoperiți, atunci s–ar duce totul de râpă, pe loc, toate planurile noastre. Am pierde toți banii şi poate şi viața.

Şoarecele se gândi un moment, apoi spuse:

— Cred că ştiu cine–i cel mai potrivit pentru treaba asta. E Străjerul, care stă tot timpul în cutia lui de lemn. E un tip care ar face orice, pentru a–şi mai alunga un pic plictiseala ce–i caracterizează viața şi pentru a câştiga un ban. Chiar el mi–a spus asta de curând. E plin de îndrăzneală şi lipsit de scrupule. Să–Î lăsăm pe el să comită fapta asta.

— Foarte bine, zise Calul, Cred că ideea ta e bună. Te ocupi tu de treaba asta astfel încât totul să fie dus la îndeplinire fără greşeală?

— Lasă totul în seama mea, îi spuse celălalt. Nu e nevoie să–ți bați tu capul cu asta. Zilele Iepurelui sunt numărate.

— Bine, necheză Calul. Atunci toate bunătățile, porumb, ovăz, morcovi, mere şi toate celelalte îmi vor prisosi. O să ne facem cont la negustorul de fructe şi la cel de porumb.

— Şi la cel de brânză, spuse Şoarecele. Ei, trebuie să plec. Nu trebuie să pierdem nici un minut, dacă vrem să ne ducem planul la îndeplinire.

Apoi se grăbi să se ducă la Străjer.

— Străjere, spuse el, ai fi dispus să rişti un pic, pentru a câştiga ceva bani?

— Pentru bani, sunt gata să fac orice, spuse ticălosul.

— Atunci, ascultă, spuse Şoarecele. E vorba de o sumă de bani, pe care ar trebui să o împart în mod egal, împreună cu Iepurele. Dar se pare că cel mai bine ar fi să o iau eu singur pe toată. Numai că asta e ceva mai dificil atâta timp cât trăieşte el. Aşa că am venit la tine să te întreb dacă ai fi dispus să–l omori, şi eu te–aş răsplăti cu aur curat, pe săturate.

— Dacă e vorba pe aşa, mă învoiesc, zise banditul. Numai că nu cumva să încerci să nu te ții de cuvânt, că te trimit pe lumea cealaltă şi pe tine şi pe prietenul tău.

— Nu–ți fie teamă. Fii sigur că vei fi răsplătit pe măsură, spuse Şoarecele. Acum în ce priveşte detaliile complotului, continuă el, eu o să–i propun Iepurelui să dăm un spectacol special pentru tine, chiar la tine acasă. Trebuie să mai adaug că ți–am propus asta, pentru a–ți mai alunga plictiseala de fiecare zi. După ce o să încheiem spectacolul, eu o să–i deschid calea Iepurelui, întorcându–mă cu spatele la tine. După ce o să facem câțiva paşi, eu o să remarc cu voce tare *Prietenul ăsta al nostru, străjerul, e un tip deştept. Ştie cum să mânuiască baioneta.* Asta va fi pentru tine semnalul să ieşi repede din cutia ta şi, prefăcându–te că te împiedici, să–i înfigi Iepurelui baioneta în spate. Asta o să fie o treabă chiar uşoară, pentru că el o să meargă pe picioarele din spate. A deprins obiceiul ăsta de când a început să bată la tobă. Noi amândoi, o să ne arătăm mai apoi foarte îndurerați şi o să susținem că moartea lui a fost un accident nefericit. Vezi că planul nu e greu deloc.

— Atunci, dacă planul nu prezintă nici un fel de dificultate, la ce bun să mă implic, spuse Străjerul, cu un râs înghețat. Când urmează să–l ducem la îndeplinire?

— Chiar azi, peste vreo două ore, îi răspunse Şoarecele. Ei, pe curând, cred că toate or să meargă cum nu se poate mai bine. Şi se grăbi să se întoarcă la Cal, să–i spună că Iepurele urma să fie omorât de Străjer. Ceea ce îl umplu de bucurie.

Poate că bucuria nu i–ar mai fi fost aşa de mare dacă ar fi ştiut că, în timp ce–i împărtăşea Calului toată tărăşenia, planul său ticălos era, exact în acel moment, aflat şi de victimă! Iată cum s–a putut petrece un lucru aşa de ciudat.

În timp ce Şoarecele stătea de vorbă cu Străjerul, pierduseră amândoi din vedere cu desăvârşire faptul că culcuşul obişnuit al Bufniței se afla chiar deasupra cutiei Străjerului. Dacă s–ar fi gândit un pic la acest lucru, tot nu i–ar fi dat importanță, ştiind că Bufnița avea obiceiul să doarmă dusă în timpul zilei.

Numai că se întâmplă astfel încât, exact atunci când Şoarecele intră în vorbă cu Străjerul, Bufnița tocmai se trezi tresărind dintr–un coşmar, cât se poate de înspăimântată.

Calmându–se pe măsură ce începea să se trezească, era gata să se culce la loc, când îi trecu pe la ureche numele Iepurelui. Cunoscându–i bine pe amândoi, pe Iepure şi pe Şoarece şi recunoscând vocea chițăită a Şoarecelui, Bufnița trase cu urechea la cele ce se discutau, mai întâi încă somnoroasă şi apoi uluită, ascultând în continuare cu cea mai mare atenție.

Aşteptă până ce află toate detaliile vicleanului complot şi apoi, rezistând, de dragul prieteniei, oricărei dorințe de a şi închide ochii, grei de somn, îşi luă zborul şi se duse să–i dea de veste Iepurelui, care rămase cu gura căscată.

— *Imposibil!* exclamă el, lăsând bățul să–i cadă, pe toba la care bătea cu atâta măiestrie. Mai degrabă mi–aş pune la îndoială propria–mi cinste decât pe cea a Şoarecelui, prietenul şi tovarăşul meu la bune şi la rele. *Imposibil!* Probabil că ai visat sau ai inventat toată povestea asta.

— Nu te grăbi să judeci aşa lucrurile, spuse Bufnița. Nici n–am visat şi nici n–am inventat nimic. Dacă te îndoieşti de spusele mele, du–te degrabă la grajdul Calului şi acolo o să–l găseşti pe Şoarece, discutând cu tovarăşul lui de ticăloşii. Eu o să te aştept aici până te întorci, pentru că poate; o să ai nevoie de ajutorul meu.

— Mii de mulțumiri, spuse Iepurele: şi lăsându–şi toba în grija Bufniței, plecă în grabă. Dar nu trecu mult timp şi se întoarse plin de mirare şi uluire. Tot ce mi–ai spus e adevărat, exclamă el. Dă–mi voie să–mi cer scuze pentru că m–am îndoit de spusele tale. Neobservat de prietenul meu necredincios, am tras cu urechea Ia conversația dintre el şi

Cal şi am auzit mai mult decât suficient pentru a mă convinge de adevărul spuselor tale. Şi totuşi, continuă el, mâhnit, cine ar fi crezut că micuțul Şoarece ar fi în stare de aşa ceva? Cine şi–ar fi putut imagina că într–o ființă aşa de mică poate zăcea atâta răutate?

Apoi îşi veni în fire. O să–i stric eu tot planul! exclamă el, cu ochii aprinşi şi cu blănița–i albă, zbârlită toată de nervi.

— Eu cum te pot ajuta? îl întrebă Bufnița. O să încerc să rămân trează atâta timp cât ai nevoie.

— Aşteaptă un pic, îi spuse Iepurele. Şi bătu o dată la tobă, dus pe gânduri. Cred că am ajuns la o concluzie, spuse el. O să le stric planul lor murdar printr–un alt plan. Nu mă aştept ca Şoarecele să se întoarcă mai devreme de o jumătate de oră. Mi–a spus că o să fie ocupat până pe la douăsprezece şi jumătate cu banii noştri, pe care urma să–i pună la adăpost. Asta o să ne ofere suficient răgaz să ducem la îndeplinire ceea ce am de gând. Şi iată ce am de gând, continuă el. După ce facem rost de o sticlă cu lipici, ne ducem la cutia Străjerului, în spatele căreia tu–ți vei relua locul tău obişnuit. O să–i spun că mie mi–ai povestit cel mai caraghios vis pe care l–ai avut, cel despre care tocmai mi– ai pomenit. Cum lui îi plac poveştile la nebunie, o să fie cu siguranță nerăbdător să te audă. în timp ce el o să iasă din cutie, eu o să tom lipici pe fundul acesteia. Când o să se întoarcă, o să–l fac să stea nemişcat, spunându–i că nu cred că e în stare să stea nemişcat atâta timp cât mi–ar lua mie să dau o fugă până acasă şi să mă întorc înapoi. Cum lui îi plac foarte tare rămăşagurile, sunt sigur că o să accepte să intre–n joc. O să te las pe tine să vezi că nu trişează şi eu o să mă duc să mă întâlnesc cu Şoarecele şi o să venim aici să dăm spectacolul pe care are de gând să mi–l sugereze el.

Spectacol pe care o să–l scurtez, pentru că n–am nici un chef să–mi irosesc talentul pentru un ticălos ca Străjerul. O să mă întorc apoi cu

spatele, împreună cu Şoarecele şi la semnalul pe care l–a convenit cu Străjerul, o să vadă, spre surprinderea lui, că n–o să se întâmple nimic. Pentru că între timp Străjerul va fi aşa de tare lipit de fundul cutiei lui, încât n–o să fie în stare să facă nici măcar un pas. După ce o să am satisfacția să–i văd dezorientați, o să–i pedepsesc, scurtându–l de cap pe Şoarece, pentru a cărui viclenie nici o pedeapsă n–ar fi îndeajuns de severă şi trăgându–i Străjerului nişte lovituri peste cap, aşa de zdravene, încât să–l ia amețeala. Nici Calul n–o să scape de răzbunarea mea. O să mă strecor în grajdul lui şi o să–i arunc în ochii lui răi o monedă de aur care să–l orbească cu totul. Astfel că o să piardă ce are mai scump pe lume, orbit fiind exact de ce şi–a dorit să câştige pe nedrept. Asta e cea mai potrivită pedeapsă pentru el, cea care i se cuvine. –Planurile tale sunt foarte bune şi bine gândite, spuse Bufnița, clipind din ochi.

— Atunci la treabă, spuse Iepurele.

Şi îşi procurară meii întâi lipiciul apoi se îndreptară spre cutia Străjerului. Iepurele mergând pe picioarele din spate, pentru a nu da nicidecum impresia că s–ar grăbi iar Bufnița săltând la dreapta lui, cu un aer grav şi demn. Odată ajunşi la cutia Străjerului, Bufnița se aşează în spate, iar Iepurele, ascunzând sticla cu lipici sub tobă, se duse drept către Străjer şi–i dădu bună ziua.

— Bună ziua, spuse Străjerul. De ce rânjeşti aşa? Iepurele râdea cu toată gura.

— Nimic important, răspunse el. E vorba doar de un vis caraghios pe care l–a avut Bufnița şi pe care, din întâmplare, fiind trează, mi l–a povestit şi m–a făcut să mor de râs.

— Spune–mi–l şi mie, îl rugă Străjerul.

— N–aş încerca aşa ceva, răspunse iepurele. Nu sunt de acord să spun eu poveştile relatate de alții. Le las lor plăcerea de a le povesti. Mai bine uite, dă o raită până la ea şi fă–o să ți–i povestească. Până nu adoarme la loc. Nici că ar putea exista un prilej mai nimerit ca ăsta, pentru că, de regulă, Bufnița nu prea e trează la orele la care ceilalți sunt şi n–o întrece nimeni la spusul poveştilor.

— Ei, atunci chiar asta am să şi fac, răspunse Străjerul. Tare–mi mai place să aud o poveste bună.

Ține–mi tu locul cât lipsesc de aici. Lasă–ți toba jos şi ia baioneta mea.

— În regulă spuse Iepurele și Străjerul o luă din loc.

În clipa în care dispăru după colț, Iepurele se puse pe treabă şi împrăştie lipici peste tot pe fundul cutiei Străjerului. Apoi ieşind afară, luă baioneta şi se puse de veghe, ascunzând mai întâi sticla de lipici în spatele unei cutii de cuburi. După o vreme se întoarse şi Străjerul.

Ei, dar n–a fost deloc o poveste bună, la urma urmei, spuse el, nepoliticos. Nici n–am pentru ce să–ți mulțumesc. De ce nu stai în cutie? Parcă–mi vine să–ți înfig baioneta undeva, pentru că m– ai mințit.

— N–aş fi putut să mă mişc suficient de mult, spuse Iepurele. Aş fi făcut crampe la picioare.

— Prostii! replică Străjerul. Eu stau aici cu orele.

— Fără să te mişti deloc? întrebă Iepurele, parcă nevenindu–i să creadă.

— Fără să mă mişc deloc, răspunse Străjerul

— Nu te cred, spuse Iepurele. Te provoc la un rămăşag, să stai cât poți de mult nemişcat. îți dau un ban de aur, dacă stai nemişcat cât mă duc eu până acasă şi mă întorc.

— S–a făcut, zise Străjerul şi imediat intră la el în cutie. Cutia asta s–a micşorat şi s–a murdărit toată, spuse el, fără să aibă cea mai mică idee despre ceea ce făcuse iepurele. Mai că te lipeşti, de rău ce s–a murdărit. N–ar fi rău dacă mi–ai curăța–o şi mie odată.

— O să văd, spuse Iepurele, nepăsător, temându–se să nu fie nici prea politicos, nici prea post crescut, pentru a nu–i da nimic de bănuit. De regulă nu obişnuiesc să mă ocup de curățatul murdăriei altora, dar poate c–o s–o fac şi pe asta într–o zi, când n–o să mai fiu ocupat. Ți–ai servit țara, aşa că meriți puțin ajutor.

— Dacă n–o faci de bună voie, o s–o faci constrâns, răbufni el. Dacă eu mi–am servit țara şi tu trebuie să mă serveşti pe mine.

— Avem o groază de timp să ne mai gândim, răspunse Iepurele. Acum, oricum n–ai să poți nici măcar să te clinteşti vreun pic s–o cureți, dacă vrei să nu pierzi rămăşagul. Am plecat. Dar aşteaptă, trebuie s–o chem pe Bufniță să vadă că nu încâlci rămăşagul.

Apoi, după ce o chemă pe Bufniță şi–i spuse despre rămăşag, Iepurele se duse acasă la el. Acolo îl aşteptă pe Şoarece, care se întoarse chiar atunci, plin de o prefăcută simpatie pentru viața plicticoasă a Străjerului.

— Tocmai azi mi–a zis că moare de atâta plictiseală, spuse micul bandit. Şi atunci mi–a venit idea să facem un gest de caritate față de el şi să–i oferim un mic spectacol, dându–i de înțeles că nu

aşteptăm nici un ban pentru asta. I–am adus vorba de ceva de felul ăsta şi bietului om i s–a luminat toată faţa, ceea ce m–a impresionat peste poate. Să zicem că dăm acum o raită pe la el, că tot avem puţin timp liber.

— Sunt gata de asta, răspunse Iepurele. Dar tocmai m–am întors de la el şi mie nu mi s–a plâns deloc că s–ar plictisi. De fapt era chiar îndeajuns de bine dispus, încât să pună pariu cu mine că e în stare să stea nemişcat până mă întorc Ia el.

— Ei, a spus aşa, ca să nu–ţi faci griji pentru el, cu siguranţă, spuse Şoarecele. îl cunosc bine şi ştiu că e un tip rezervat care nu–şi deschide inima oricui. Hai să mergem atunci.

Atunci când Iepurele şi Şoarecele au ajuns acolo, lipiciul se uscase bine de tot, încât Străjerul era deja fixat bine de tot de cutie. Oricum, exista încă primejdia de a nu face cumva vreo încercare să se mişte şi să afle, astfel, mai devreme decât ar fi trebuit, în ce fel fusese tras pe sfoară. Pentru a evita aşa ceva, Iepurele se grăbi să–i spună:

— Recunosc că ai câştigat pariul. Dar cred că ţi–a fost tare greu să rezişti. Arăţi frânt de oboseală. Dacă ar fi fost vorba de cinci minute în plus, n–ai mai fi putut să te ţii pe picioare deloc.

— Da de unde, strigă Străjerul. Pentru încă un ban de aur, pun pariu că sunt în stare să stau cât ai zis. Dacă nu reuşesc, bineînţeles că nu trebuie să–mi dai nici un ban.

— De acord, zise Iepurele.

— Oh, prieteni, exclamă Şoarecele, dând din cap. Nu vă faceţi din asta un obicei! Nu e bine deloc.

Spuse asta mai mult ca s–o impresioneze pe Bufniţă (pe care nu se aşteptase deloc s–o aibă drept spectator), arătându–i ce isteţ ştia el să fie. Spera astfel să o facă să n–aibă nici un fel de bănuieli.

— În privinţa asta, spuse Străjerul, care era de obicei bădăran şi cu prietenii şi cu duşmanii, mă priveşte, dacă mă ţin de rămăşaguri sau nu. Mai bine vezi de treaba ta şi nu–ţi mai băga nasul în treburile altora, ci dacă tot ai de gând să–mi oferi un spectacol, fă bine şi începe odată.

— Precum voieşti, spuse Şoarecele. Dar nu pot să nu fiu preocupat de binele celor cu care am de–a face. Apoi adresându–se Iepurelui: Dragă prietene, spuse el cu o voce înceată, nu vrei să începi cu melodia aceea lentă, *visele unei tobe,* în timp ce eu o să dansez un vals de–al meu *Răsucitul picioarelor?*

— Foarte bine, încuviinţă Iepurele.

Şi cei doi începură spectacolul. Dar la scurt timp Iepurele se opri.

— Nu pot să mai continui. Am crampe la picioarele cu care ţin toba.

— Dragă, ce păcat, exclamă Şoarecele. Hai să facem o plimbare şi o să–ţi revii.

Foarte bine, spuse Iepurele. O să mergem să–i aducem acestui om bun, banii de aur pe care i–am promis că–i dau.

— Nu poți să–mi dai acum pe loc ceva, întrebă Străjerul, care în lăcomia lui nu voia să piardă ocazia să adune cât mai mulți bani putea,

— N–am nici un ban la mine, spuse Iepurele şi plecă, urmându–l pe Şoarece, care o luase deja din loc. Nu făcură decât câțiva paşi şi Şoarecele spuse deodată cu voce tare:

— Prietenul ăsta al nostru, Străjerul, e un tip deştept. Ştie cum să mânuiască o baionetă.

— Ai dreptate, spuse Iepurele şi plecă mai departe. Şoarecele făcu acelaşi lucru, dar fără a se grăbi deloc.

În privirea lui se putea citi o undă de mânie şi uimire, observând că Iepurele râdea.

— De ce râzi? întrebă Şoarecele stânjenit.

— Nimic deosebit, îi răspunse tovarăşul său. Veselia e o obişnuință a minții, ştii.

În acel moment se auzi un geamăt puternic din direcția Străjerului, care în tot acest timp încercase disperat să iasă din cutie şi nu reuşise decât să se împotmolească încă şi mai rău.

— Prietenul nostru, Străjerul, nu arată prea bine, spuse iepurele supărat.

— Cred că nu–i e bine, răspunse Şoarecele nervos. Ce i s–o fi întâmplat oare?

— TOTUL A FOST DAT ÎN VILEAG! exclamă Iepurele cu voce tare.

Atunci pentru că Şoarecele încercă cu disperare să dea fugă, îi trase una în spate, încât îi opri maşinăria care–l făcea să se mişte.

— Ştiu tot, spuse Iepurele aspru. Eşti un ticălos! Cum ai să te aperi că m–ai dezamăgit în asemenea fel?

Dar Şoarecele nu–i răspunse în nici un fel. Într–un acces de furie, dezamăgire şi spaimă, se apucă să–l muşte pe Iepure de picioare, sperând să–l facă astfel incapabil să se răzbune pentru trădarea care fusese dată pe față.

— Opreşte–te! strigă Iepurele sau te trimit pe lumea cealaltă fără zăbavă. Repet, ce scuză poți să–mi oferi pentru că ai încălcat cu atâta viclenie, termenii înțelegerii noastre? Ai încercat să–mi iei banii şi viața. Apără–te.

— Nu era nici un fel de înțelegere scrisă, spuse Şoarecele cu neruşinare. Fiecare din noi era liber să înțeleagă ce voia.

— Ticălosul ticăloşilor, nu meriți să mai trăieşti, strigă Iepurele cu dezgust. Clipele îți sunt numărate.

Şi fără ca Şoarecele să mai poată riposta în vreun fel, Iepurele îl reteză capul.

— Poți observa, îi zise Iepurele Bufniței, cu demnitate, că îmi menţin poziția în ochii lumii, de Galez de neam ales, iar Şoarecele, primind ceea ce merita pentru faptele sale, e acum doar o biată jucărie stricată, ce nu merită nici un fel de atenție. Acesta e sfârşitul celor răi. în ce te priveşte pe tine, îi zise el Străjerului, care tremura tot în cutia lui, cu mândria–i zdrobită, ai văzut prea multe pe lumea asta şi ar fi mai bine pentru tine să nu mai vezi nimic pentru o vreme. Şi precum spusese că avea de gând să facă, Iepurele îl bătu pe Străjer peste cap până ce acesta nu mai văzu nimic în fața ochilor.

Acum a mai rămas să mă răfuiesc cu Calul. Mă duc să–i dau şi lui după faptă şi răsplata cuvenită, spuse Iepurele, luându–şi toba şi pregătindu–se de plecare. Dar oprindu–se o clipă, îi zise Bufniței: în ce te priveşte pe tine, prietenă dragă, dacă voi avea vreodată prilejul de a–mi arăta recunoştința pentru ajutorul dat, fii convinsă că nu voi ezita s–o fac.

*

A doua zi, de dimineață, proprietara magazinului îi spuse cu asprime fiicei sale:

— Ai atins jucăriile şi le–ai stricat, spuse ea supărată. Uite ce ai făcut! I–ai scos capul şoricelului ăsta şi ca să pui capac la toate i–ai şters toată vopseaua de pe față străjerului şi şi i–ai scos ochii de sticlă calului ăsta cafeniu. O să te pedepsesc.

— N–am stricat nici o jucărie, scânci fetița. Nici nu le–am mai atins de când m–ai trimis la culcare pentru că am stricat păpuşa bebeluş. Femeia o privi încurcată.

— Dacă spui că n–ai făcut nimic, înseamnă că poate chiar n–ai făcut nimic. Aşa cred, spuse ea. Ştiu că eşti un copil sincer. Dar atunci cum să se fi întâmplat aşa ceva? Nu cred că vreun client ar îndrăzni să facă asta, fără să observ. Nu pot înțelege deloc.

*

Şi n–a putut înțelege nici până în ziua de azi. Dar noi putem înțelege. Tu, Iepurele, Bufnița, Calul, Străjerul şi cu mine. Nu şi şoarecele, pentru că el şi–a pierdut capul.

CAPITOLUL 3

Apoi micuța păpuşă făcu o pauză.

— Asta–i tot, spuse ea.

— Ce bine că Şoarecele a fost scurtat de cap, spuse fetița, dusă pe gânduri.

— A fost cel mai bun lucru care se putea întâmpla, de vreme ce nu era în stare să şi–l folosească într–un mod mai bun.

— Cred că unele din jucării erau tare rele în povestea aia. Rele de tot.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Erau nişte jucării rele, cu năravuri la fel de rele.

— Mai sunt multe alte jucării, din cele pe care le cunoşti, la fel de rele ca ele? întrebă Molly.

— Oh, nu, dragă, spuse păpuşa, speriată. Majoritatea prietenilor şi cunoştințelor mele sunt persoane cu adevărat minunate, cum nu se poate mai manierate şi mai drăguțe.

— Ştii, aş vrea ca data viitoare să–mi spui o poveste despre una din ele.

— Despre o persoană simplă, de pildă?

— Da, aşa cred.

Păpuşa se gândi puțin apoi spuse:

— Cea mai simplă persoană pe care o cunosc e Belinda.

— Atunci, te rog, povesteşte–mi despre ea.

— Foarte bine. O să–ți povestesc despre Belinda și simplitatea ei. Astfel, în ziua ce urmă îi spuse fetiței povestea Belindei.

BELINDA

Belinda era o păpuşă micuță de ceară, care avea cei mai încântător mod de a–şi deschide şi închide ochii. Când erau de față oameni nu putea face asta decât dacă ei trăgeau de o sârmă. Dar de îndată ce se închidea magazinul şi jucăriile, lăsate de capul lor, se puteau mişca în voie, Belinda trăgea singură de sârmă şi îşi deschidea şi închidea ochii după cum avea chef. Făcea asta într–un mod atât de simplu şi fără probleme, încât îi vrăjea pe toți. Erau teribil de încântați s–o privească.

— Câtă simplitate! Câtă minunată simplitate! spuneau celelalte păpuşi. E cu adevărat încântătoare! –E unică prin simplitatea ei, repetă Măcelarul, care stătea întotdeauna în uşa prăvăliei sale, uitându– se după clienții săi care veneau atât de rar în magazinul său. E ca o mieluşea nevinovată, adăugă el. gândindu–se la meseria lui. O mieluşea simplă şi nevinovată.

— Micuța Belinda e tare drăguță, remarcă şi domnişoara Cireaşă, o păpuşă franțuzească, tocmai sosită de la Paris. E o tânără foarte bine crescută. îşi închide ochii într–un mod cu adevărat încântător, se bucură ea.

— Iată–ne din nou aici, Simplitatea în persoană, spuse clovnul, făcând o tumbă şi aterizând lângă Belinda, râzând cu gura sa cea mare, până la urechi.

Ea nu–i răspunse nimic dar îşi închise dintr–odată ochii. Nu era prea sigură dacă clovnul râdea de ea, dar se gândi că era mai bine să nu–l vadă.

— Ia uitați–vă! Ați observat? Nu a fost un gest simplu şi drăguț? îşi spuseră celelalte păpuşi una alteia, în timp ce se uitau la Belinda.

Trebuie totuşi să fac o excepție atunci când spun *toate păpuşile.* Era o singură păpuşă care nu scotea nici o vorbă. Acesta era Jack, marinarul cu păr ondulat, îndrăgostit până peste cap de Belinda. Era aşa de nefericit din pricina asta, încât se temea să vorbească de ea în public, ca să nu–i dea lacrimile de atâta emoție, asta pentru că nu era demn de un bărbat să înceapă să plângă.

Dar o să–ți spun care era cauza nefericirii sale. Nu era în stare s–o facă să vadă cât de mult o iubea. De fiecare dată când se apropia de ea, Belinda închidea imediat ochii. Aşa că nu avea nici o importanță ce figură şi–ar fi luat el atunci, era cu totul zadarnic orice ar fi încercat cu Belinda. Şi tare se mai frământa bietul de el din pricina asta.

Oare ea nu observă chiar nimic sau nu vrea să vadă? se întreba el. Cum s–o fac să deschidă ochii? Cum să–i vorbesc, cu răceală sau tandru, vesel sau trist, în versuri sau în proză?

O să încerc să fiu poetic, îşi spuse el. *O să–i cânt un cântec de dragoste. Poate asta o va face să–şi deschidă ochii.*

Jack nu era decât un flăcău simplu, un marinar şi nimic mai mult. Nu prea avea el mare idee despre muzică şi despre poezie nici atât. Nu ştia decât câteva cântece marinăreşti şi una sau două balade şi nimic din ceea ce ştia nu prea se potrivea cu ocazia. Se gândi îndelung şi în cele din urmă îşi aduse aminte începutul unui cântec de demult, care cu mici modificări pe ici pe colo, ar fi fost cel mai nimerit, după părerea lui. Aşa că iată ce–i cântă dragei lui, cu vocea–i răguşită dar plină de tandreţe.

Dintre toate fetele pe care le–ndrăgesc la întâmplare
Nu–i nici una pe care s–o iubesc la fel de tare Ca lumina vieţii mele, Dulce Minune, Şi numele–i rimează cu tăciune.

Asta ar trebui să–i spună cât de mare e dragostea mea pentru ea, îşi zise el. Asta ar trebui să–i deschidă ochii.

Numai că Belinda, nemişcată, stătea tot cu ei închişi.
O să mai fac o încercare, îşi zise flăcăul. Şi mai cântă încă o dată cântecul, deşi de această dată vocea–i tremură aşa de tare de emoţie, încât fu nevoit să se oprească pe la mijlocul strofei, pentru a– şi reveni. Apoi tăcu, sperând ca Belinda să–şi deschidă măcar de această dată ochii. *Atunci ar vedea şi ea cât sunt de trist şi ar fi cu siguranţă impresionată.*
Numai că încercă doar o mare dezamăgire, pentru că ea nici măcar nu–şi deschise ochii, câtuşi de puţin.
Vai de capul meu şi de viaţa mea! spuse flăcăul cel ghinionist. *Mai că–mi vine să–mi pun capăt zilelor.*
Şi se îndepărtă fredonând încet şi trist cântecul *Moartea lui Nelson.*
Apoi încercă s–o sperie începând să strige, de foarte aproape de ea, câteva din expresiile marinăreşti pe care ie ştia cel mai bine.
Ridicaţi ancora. Vânt din pupa. Spălaţi puntea.
Belinda deschise ochii dar îi închise imediat la loc.
— Expresiile astea sună cam grosolan, remarcă ea. Lui îi păru rău că încercase aşa ceva. Dar într–o zi îndrăzni să–i spună:
— Nimeni nu–i aşa de orb ca acela care nu vrea să vadă.
— Eu mă gândeam că era vorba de cei care nu pot vedea, zise ea surprinsă.
— Ai privit şi tu ceru! vreun pic în după amiaza asta? o întrebă el. Apusul de soare e minunat.
— Descrie–mi–l. îmi plac descrierile, spuse ea simplu, entuziasmată.
— Mai bine te–ai uita tu singură la el, îi zise el tăios şi plecă.

Se simțea atât de mizerabil încât ar fi preferat să plece pe mare. Oftă şi se uită iar la Belinda. Oho, deschisese ochii! Se grăbi să se întoarcă la ea şi în timp ce făcea asta, se ciupi de braț pentru a–şi stârni lacrimile şi în acest fel să pară în ochii ei şi mai afectat decât era. Ochii i se umeziră într– adevăr, numai că Belinda închise ochii între timp.

— Apusul de soare e într–adevăr minunat, spuse ea. L–am privit aşa de mult încât acum mă dor ochii şi nu–i mai pot ține deschişi.

— Arăt de parcă aş fi răcit la cap. Poți să observi şi tu asta, nu? o întrebă el, sperând că întrebarea lui ar fi făcut–o să se uite la el şi să–i vadă lacrimile.

— A, nu pot, răspunse ea, pentru că țin ochii închişi. Dar dacă tu spui asta, presupun că aşa şi este.

— Belinda, eu te iubesc, spuse el.

— Mulțumesc frumos, răspunse ea. Nu–i aşa că–i o vreme extraordinară pentru perioada asta a anului? Nici numi vine să cred că suntem la mijlocul verii.

Bietul Jack plecă disperat şi de această dată fluieră un marş funerar. Dar ca un marinar adevărat ce era, se gândi să îşi încerce din nou norocul. Aşa că în ziua următoare îi spuse:

— Belinda, mă tem că o să se strice vremea, s–au adunat mulți nori pe cer. Uită–te să vezi că e aşa cum îți spun.

— Mai bine nu, spuse ea, ținându–şi ochii strâns închişi. Nu–mi place să mă uit la nori. Mă deprimă. –Atunci, uită–te acum, îi zise el peste un timp, pentru că nu mai e nici urmă de nori, n–ai de ce te teme. Au dispărut toți şi e iarăşi senin.

— Atunci pot să–mi fac somnul de frumusețe de după amiază, spuse ea simplu, fără să mă tem că m– ar putea trezi vreun tunet.

Şi de această dată marinarul nostru se simți aşa de mizerabil încât nu–i mai ardea nici măcar de fluierat. Plecă disperat la culme!

Cam pe atunci Domnişoara Cireaşă a fost cumpărată de o doamnă drept cadou pentru fina ei. –Dar culoarea rochiei păpuşii s–a cam decolorat, spuse doamna. Trebuie să aibă o rochie nouă ca s–o iau.

— Asta se poate rezolva până mâine, spuse proprietara magazinului.

— Foarte bine, spuse doamna. Atunci o s–o cumpăr. Nu–i nevoie să o trimiteți dumneavoastră. O să vin mâine după amiază cu micuța mea fină şi o să vă vizităm magazinul. O să–i facă plăcere să îşi țină păpuşa în brațe pe stradă.

A doua zi dimineață, când domnişoara Cireaşă a fost adusă înapoi în magazin după ce lipsise din seara precedentă, marinarul băgă de seamă surprins ceva ce i se părea foarte familiar la rochia ei nouă albastră de muselină. I se părea că rochia ei era exact de aceeaşi culoare şi cu

acelaşi model ca cea a Belindei. De îndată ce realiză acest lucru care–l surprinsese, se grăbi să acționeze.

Se apropie încet de Belinda, care stătea cu ochii închişi şi–i zise cu voce tare la ureche:

— Belinda, Belinda! Domnişoara Cireaşă are o rochie exact ca a ta!

— Nu, spuse ea şi deschise ochii imediat. Se uită curioasă după domnişoara Cireaşă, dar marinarul se aşezase chiar lângă ea şi o privea cât putea el de drăgăstos.

— Oh, Belinda, ce mult te iubesc!

— Da? spuse ea foarte surprinsă. Ei, poate că nu mă iubeşti mai mult decât te iubesc eu pe tine! –Mă faci aşa de fericit, draga mea, spuse el. Dar de ce eşti aşa de surprinsă auzind că te iubesc? Nu ți–am mai spus–o şi înainte?

— Credeam că vorbeşti doar aşa într–o doară, răspunse ea.

— Sufletul meu nefericit putea să–ți arate că nu vorbeam ca să mă aflu–n treabă, replică el.

— Dar de unde era eu să ştiu că spuneai adevărul când nici nu te vedeam? întrebă ea cu o undă de reproş în glas.

— N–aveai cum să ştii pentru că nu vedeai şi pentru că Uneai tot timpul ochii închişi atunci când vorbeam cu tine, spuse el. De ce făceai asta?

Belinda se gândi o clipă.

— Cred că aşa mă obişnuisem, spuse ea.

— N–ar trebui să te obişnuieşti niciodată cu aşa ceva, îi spuse flăcăul cu păr buclat. Îi vorbea pe un ton de reproş, pentru că se gândea la cât de mult suferise el din cauza ei.

Cum ei nu–i plăcea să i se reproşeze nimic, schimbă subiectul.

— Te–ai înşelat, spuse ea. Rochia domnişoarei Cireaşă e foarte drăguță dar nu e chiar la fel ca a mea. Modelul ei e ceva mai grosolan, pentru că e mai mare, culoarea e mai deschisă şi mai țipătoare.

Poate, spuse flăcăul.

Acum era nespus de vesel şi de bine dispus.

— Ce mult mă bucur că marinarul şi–a găsit până la urmă fericirea, spuse fetița. Mă temeam că Belinda nu avea de gând să–şi mai deschidă ochii deloc.

— Cam aşa părea, spuse păpuşa. Oricum totul s–a sfârşit cu bine, pentru că i–a deschis taman la timp, încât să nu–i zdrobească inima marinarului.

— Mă întreb de ce i–o fi ținut închişi aşa de multă vreme?

— Şi eu mă întreb, spuse gânditoare păpuşa. Şi zâmbi. A fost probabil puterea obişnuinței, aşa cum a spus chiar ea, spuse după o scurtă pauză. Fiecare din noi avem toanele noastre. Acum, sune–mi, ce fel de poveste ți–ar dori să asculți mâine?

Fetița se gândi îndelung apoi spuse:

— Mi–ai spus o poveste despre un marinar, aşa că acum aş vrea să–mi spui una despre un soldat. –Un soldat, un soldat, zise păpuşa. Nu cred că ştiu nici una despre vreun soldat. A, stai aşa, ştiu una despre un ofițer şi un elefant. Se poate spune că e o poveste cu un soldat.

— Un ofițer şi un elefant! Ce drăguț! exclamă fetița entuziasmată. Sunt sigură că trebuie să fie tare amuzantă.

— Nu cred că ofițerului i s–a părut la fel, spuse păpuşa, râzând uşor, precum clinchetul unui clopoțel.

— Nu i s–ar fi părut? întrebă fetița curioasă. Mi–ar plăcea să mi–o spui pe toată acum, continuă ea. De–abia aştept s–o ascult.

— Nu acum, replică micuța păpuşă. S–a făcut târziu. Toate animalele din Arca lui Noe au adormit deja. Auzi ce tare mai sforăie. Vino mâine la aceeaşi oră. Să nu întârzii pentru că povestea e lungă. –N–o să întârzii, promise fetița.

CAPITOLUL 4

În ziua următoare fetița se ținu de cuvânt şi sosi exact la ora stabilită. Numai că păpuşa întârzie puțin la întâlnire. Trecură vreo cinci minute bune până să–şi facă apariția!, cocoțându–se pe tejghea şi salutand–o pe micuța–i prietenă. Fetița se uită la ea cu o mină de reproş.

— Tu ai întârziat, nu eu, zise ea.

— Chiar aşa să fie? replică păpuşa. Ei bine, mi–e un pic ruşine. Oricum, iată–mă că am sosit, aşa că o să încep imediat povestea.

Şi aşezându–se şi aranjându–şi rochița–i frumoasă de brocart, fără să mai adauge nimic în plus, începu următoarea poveste:

OFIȚERUL ŞI ELEFANTUL

Cei doisprezece soldați de lemn, aşezați pe două rânduri şi conduşi de un ofițer impunător, erau personajele cele mai antipatizate şi mai de temut din întreg magazinul de jucării.

În primul rând pentru că erau teribil de vanitoşi şi îngâmfați. Asta se vedea în tot ceea ce făceau.

Ceea ce aveau ei de făcut era un lucru cât se poate de simplu, ce consta în deplasarea înainte şi înapoi pe o platformă de bețe, ce puteau fi scoase sau puse la loc, după dorință.

Asta, evident că nu necesita nici un fel de îndemânare sau cunoştințe deosebite. Totuşi, dacă cineva s–ar fi luat după mândria ce se vedea pe chipurile lor, în timp ce făceau această mişcare simplă, şi–ar fi putut imagina cu siguranță că era extrem de complicată. Această mândrie prostească era reflectată şi de modul în care se purtau cu ceilalți. Nimeni nu îndrăznea să le adreseze vreo întrebare, nici măcar una dintre cele mai banale, de teama de a nu primi un răspuns nepoliticos. Moş Crăciun l–a întrebat odată, într–o seară, pe comandant, ce oră era.

— E ora la care băieții trebuie să se ducă la culcare.

— Ar fi trebuit să ai puțin mai mult respect pentru părul meu alb şi barba mea lungă, spuse Moş Crăciun grav. Acesta nu e cel mai potrivit mod de a vorbi cu o persoană de vârsta mea. Mai ales că o dată cu trecerea anilor cineva de vârsta mea se aşteaptă să fie foarte respectat. Dar ofițerul râse tare şi dădu din umeri.

Din acest schimb de cuvinte, care reprezintă unul dintr–o mulțime de alte exemple de acelaşi fel, îți poți da foarte uşor seama cum au ajuns soldații de lemn să fie cei mai antipatizați din întreg magazinul de jucării.

În ce priveşte teama ce–o insuflau, asta era în principal cauzată de lungimea săbiilor pe care le purtau şi a vorbelor lor lăudăroase, că puteau să le şi folosească la nevoie.

— Eu şi oamenii mei avem comanda întregului magazin, spuse Ofițerul într–o zi. Mai mult de atât, cine îl înfruntă pe unui dintre noi, îi înfruntă pe toți, pentru că toți mergem în aceeaşi direcție. Nu numai că avem nişte săbii bune, dar mai şi ştim să le şi folosim aşa cum se cuvine. Chiar dacă acum sunt băgate–n teacă, nu cumva să contați pe asta, să nu ne ofensați. Numai să îndrăznească un cap sec dintre voi să ne insulte şi...

Şi dând un ordin, toate săbiile fură scoase din teacă imediat.

Păpuşile începură să țipe, Băcanul şi Măcelarul îşi traseră, cu mâinile tremurânde, obloanele prăvăliilor, Iepurele alb se făcu şi mai alb decât era iar Clovnul făcu o grimasă de tristețe, în loc să râdă ca de obicei. Era limpede ca lumina zilei că înghețaseră toți de frică.

Singura jucărie ce părea a nu fi deloc afectată era uriaşul Elefant gri, care sosise mai târziu. îşi învârti el trompa, gânditor, şi părea un pic nepăsător.

Ofițerul observă groaza ce–o inspirase şi atât el cât şi soldații săi, erau cum nu se poate mai mulțumiți.

— În plus, continuă el, vorbind mai tare ca oricând, dacă săbiile noastre nu vor fi îndeajuns de bune, o să recurgem la praful de puşcă, care ne va face să ne descotorosim cât se poate de rapid de cei ce ne sunt inamici.

Elefantul se uită la Ofițer şi la oamenii lui.

— Nu–l văd, spuse el uitându–se adânc în ochii lui.

— Nici nu mi–am închipuit că ai fi putut, spuse Ofițerul cu dispreț. Nu te grăbi să vorbeşti. Praful de puşcă de care vorbesc eu, se poate simți dar nu şi vedea. E ultima noastră achiziție, câştigată după un timp îndelungat. Praf de puşcă adevărat, praf de puşcă ce nu scoate fum, praf de puşcă invizibil. în felul ăsta putem încercui un inamic cu suficient praf de puşcă cât să facă să sară în aer un întreg oraş şi asta fără ca ei să vadă sau să audă ceva. De fapt, nu au cum să prindă de veste decât atunci când au sărit în aer.

De data asta toate jucăriile mai că leşinară de frică. Singur Elefantul rămase nemişcat.

— Praful de puşcă invizibil e şi mai obişnuit la urma urmei, continuă Ofițerul. Nici nu–ți dai seama de ceea ce ți se întâmplă, până nu te trezeşti făcut bucăți.

— Acelaşi lucru cred că vi se poate întâmpla şi vouă, iau? întrebă Elefantul în felul lui greoi şi stângaci. –Ce–am auzit? A vorbit cineva? întrebă Ofițerul cu o voce cum nu se poate mai sfidătoare. Mai ales că îl disprețuia pe Elefant şi tare i–ar mai fi plăcut să–l umilească un pic.

— Te–am întrebat dacă nu vi s–ar putea întâmpla şi vouă aşa ceva? repetă Elefantul, nelăsându–l pe Ofițerul să–l pune într–o situație proastă. Dacă şi inamicii voştri vă răspund la fel?

— O dificultate ca asta, dragul meu, e floare la ureche pentru noi, răspunse Ofițerul cu aroganță. Avem soldați special antrenați să miroasă praful de puşcă. Nu avem decât să–i trimitem în recunoaştere pe băieții ăştia şi putem da de urma prafului de puşcă oriunde ar fi.

— Nu cred, spuse Elefantul.

La asta Ofițerul râse în hohote, ceea ce era cât se poate de neplăcut.

— Ha, ha, exclamă el. Nu mă provoca prea tare că pot să te trimit pe lumea cealaltă pe loc cu sabia mea. Sunt un viteaz şi nu mi–ar fi deloc greu să ți–o dovedesc. Fii atent!

Elefantul nu răspunse, ceea ce pe Ofițer îl făcu să creadă că–l speriase.

— Un animal mare şi prost, le spuse el soldaților săi.

— Aşa e, domnule, răspunseră soldații.

— Şi acum la treabă, continuă el pe un ton ascuțit. Atenție! Ochii la dreapta, la stânga, mişcare la dreapta, la stânga, săbiile afară, săbiile în teacă. Ora exactă!

Această ultimă comandă au fost obligați s–o îndeplinească folosindu–şi capul, picioarele fiind lipite bine pe platformă. Aşa de bine lipite, încât nu puteau să le mişte nici măcar atunci când nu erau oameni de față şi toate celelalte jucării erau libere să vorbească şi să se mişte. Numai o lovitură straşnică i–ar fi putut face să iasă din poziția aceea. De aceea, de fiecare dată când mărşăluiau sau pur şi simplu se plimbau, erau obligați să ia platforma cu ei. Sau dacă vreunul din soldați ar fi primit bilet de voie de la comandant, toți ceilalți soldați trebuiau să îşi ia liber şi ei, chiar şi comandantul însuşi, altminteri nimeni n–ar fi putut să facă asta de unul singur.

— Ei, haide, îi spuse într–o doară Ofițerul Elefantului, tu eşti un animal deştept. O să–ți dau o problemă de matematică. Dacă un hering şi jumătate costă trei pence şi jumătate, cât ar costa şase heringi?

— Exact atât cât ar trebui să coste, dacă te duci la un negustor de peşte cinstit, răspunse Elefantul. Ofițerul şi soldații săi râseră pe săturate.

— Nemaipomenit, nemaipomenit! spuse bruta de ofițer. Dacă te descurci aşa de bine, trebuie să te facem instructor de matematică pentru toată armata. Numai că Elefantul nu răspunse în nici un fel.

— Ăsta–i animalul cu pielea cea mai groasă din câte mi–a fost dat să întâlnesc, le spuse Ofițerul soldaților săi.

Însă făcuse o mare greşeală. Un elefant niciodată nu uită o insultă şi răspunde pe măsură cu prima ocazie. în cazul ăsta, ocazia nu întârzie să apară. Apăru atât de repede cum Ofițerului nici măcar nu i– ar fi trecut prin gând. Şi iată cum se petrecură lucrurile.

Într–o zi intră în magazin un băiețel care vru să vadă nişte soldați iar vânzătoarea îi arătă soldații noştri de lemn.

— Nu, ăştia nu–mi plac, spuse el. Trebuie să se mişte toți în acelaşi timp. E o prostie cât roata carului din pari ea lor. Nu aveți alții?

— Acum nu, spuse vânzătoarea. Aşteptăm să primi.m alții. Trebuiau să sosească cu ceva timp în urmă. –Atunci o să iau un tren, spuse băiatul. Dar e tare curios că aveți doar nişte bieți soldați ca ăştia şi nimic altceva.

Remarca asta prostească o să te facă pe jucării să nu se mai teamă la fel de mult de noi, îşi zise Ofițerul în sinea lui, oarecum îngrijorat. *O să–mi pun oamenii să facă exerciții cu sabia în cel mai serios mod pentru câteva ore. Asta o să le aducă aminte celorlalți că nu e de glumit cu noi.*

Dar una e să iei o hotărâre şi alta s–o şi duci la îndeplinire. Asta avea să vadă Ofițerul pe propria–i piele. Pentru că vânzătoarea, în timp ce

punea la loc soldații, izbi Ofițerul destul de tare de casa unei păpuşi. Şi pentru că lovitura fusese destul de puternică, acesta căzu de pe platformă direct pe tejghea, fără ca ea să bage de seamă.

Acum sosise vremea ca Elefantul să se răzbune.

Ofițerul căzuse chiar sub trompa lui!

Ofițerul realiză într–o clipită că nu se afla într–o situație deloc plăcută. Oamenii săi se aflau la

ceva distanță de el şi nu aveau cum să–i sară în ajutor, aşa că Ofițerul se simțea teribil de prost.

Mai bine l–aş îmblânzi pe monstrul ăsta, îşi zise el. Apoi spuse cu voce tare, pe un ton mieros:

— Ce trompă frumoasă ai. Cred că trebuie să cari destul de mult în ea, nu? Eu n–am de cărat decât un portmantou, o geantă Gladstone, o cutie pentru pălării şi o port armă. Şi chiar aşa îmi dă suficientă bătaie de cap.

Făcu o pauză dar Elefantul nu spuse nimic.

Asta nu–i deloc plăcut, îşi zise în sinea lui Ofițerul, care nu era deloc în apele lui. *Bănuiesc că bestia asta mai e şi fără nici un pic de simț al umorului. Ce–o să se întâmple cu mine?*

Şi rămase nemişcat, tremurând tot de frică.

În cele din urmă sosi şi ora închiderii. Magazinul fu încuiat şi jucăriile rămaseră singure. Atunci Elefantul i se adresă Ofițerului cu o voce joasă foarte serios.

— Îmi vine să te calc în picioare, spuse el.

Ofițerul închise ochii de spaimă. Apoi deschizându–i uşor, îndrăzni să–l privească disprețuitor şi să–i vorbească cu neruşinare.

— Fi ii–i–a–rră o–obbraznn–nică, se poticni el. Elefantul se uită la el amenințător.

— Vorr–bbea–beam şşi eeu aşşaa! se bâlbâi Ofițerul, tremurând tot de frică şi albindu–se ca varul.

— Vrei să–ți cruț viața? îl întrebă Elefantul.

— E cât se poate de prețioasă, spuse Ofițerul ceva mai calm, regăsindu–şi curajul şi incapabil să renunțe la mândria–i prostească chiar şi în acel moment dramatic.

— Lumea poate trăi şi fără tine, spuse Elefantul pe un ton amenințător.

— Cruță–mă! strigă Ofițerul ca un laş mizerabil. Elefantul făcu o pauză.

— Foarte bine, spuse el, dar uite condițiile mele.

— Sigur, sigur, spuse Ofițerul cu o voce din ce în ce mai scăzută. Mii de mulțumiri. Orice condiții crezi de cuviință.

După asta Elefantul se gândi îndelung. Apoi spuse:

— Iată care–s condițiile mele. Trebuie să fii de acord să mă laşi să te duc la toate jucăriile la care consider eu de cuviință s–o fac. Şi acolo unde am să mă opresc eu, tu ai să spui următoarele cuvinte:

Bună seara. I–ați dat vreodată vreun ghiont unui laş mizerabil ca mine? Unuia cât se poate de veritabil aşa cum sunt eu? Dacă n–ați făcut–o încă, nu pierdeți ocazia s–o faceți acum, pe loc.

— E mult prea crud din partea ta să–mi ceri să fac asta, strigă Ofițerul mânios, uitând pe moment de frică. Atunci nu eşti deloc un gentleman. Eşti un…

— Când ai terminat, îl întrerupse Elefantul, pot să încep.

Şi acestea fiind zise, în entuziasmul general al celorlalte jucării, Elefantul, cu trompa lui îl luă pe sus pe inamicul său şi îşi începu marşul său, triumfal pentru sine şi umilitor pentru Ofițer.

Planul fu dus la îndeplinire exact aşa cum spusese Elefantul că avea de gând, pentru că el se ținea de cuvânt.

Nu lua niciodată hotărâri în pripă, dar o dată luate, nu şi le mai schimba.

Şi aşa a fost şi de această dată. După ce făcea câțiva paşi, se oprea în fața uneia sau a alteia dintre jucării iar tiranul de Ofițer era obligat să spună despre sine însuşi că era un laş şi un nemernic şi să–i invite pe ceilalți să–i tragă câte una, invitație ce era acceptată fără nici o ezitare şi onorată aşa cum se cuvenea, din toată inima.

În cele din urmă Elefantul îl lăsă pe Ofițer pe platformă, de unde soldații lui de lemn asistaseră uluiți şi oripilați la marşul umilinței Comandantului lor, înțelegând şi ei pentru prima dată cât de puternic era Elefantul şi neavând nici o intenție să se interpună în vreun fel.

După ce–l repuse pe duşmanul său în vechea–i poziție, numai că de această dată culcat pe spate şi nu în picioare, Elefantul le trase o lovitură de trompă soldaților de lemn de–i doborî pe toți la pământ. Apoi mormăi şi plecă încet de acolo.

Astfel luă sfârşit regimul de teroare instaurat de Ofițer şi de soldații săi în magazinul cu jucării. Şi atât de mare fu uşurarea generală resimțită după atâta tensiune, încât Elefantul fu aclamat de toată lumea drept prietenul tuturor, într–adevăr atâta timp cât a mai stat în magazin, a fost tratat cu mare respect şi considerație, mai mult decât oricare altă jucărie, cu excepția lui Moş Crăciun, bineînțeles şi atunci când a plecat, de Crăciun, toți şi–au exprimat sincerul lor regret cu voce tare.

CAPITOLUL 5

— Îmi pare un pic cam rău pentru Ofițer, spuse fetița. Trebuie să fi fost tare rănit. Şi trebuie să se fi simțit tare prost, adăugă ea.

— Asta–i chiar mai rău decât a fi rănit, nu–i aşa? spuse micuța păpuşă. Da, şi mie mi–a părut un pic cam rău pentru el. Dar cred că a meritat totul cu vârf şi îndesat.

— Da. Pentru că era tare rău, nu? spuse fetița. Iar oamenii săi nu erau nici ei cu nimic mai buni ca el. întotdeauna mi–au plăcut soldații de jucărie. Dar de acum încolo n–or să–mi mai placă.

— N–aş vrea să–i judeci pe toți soldații ca pe cei de lemn despre care ți–am povestit eu, spuse păpuşa. Am avut în magazin atâtea şiruri de soldați de lemn şi de plumb de mare caracter, persoane galante, iubite şi stimate de toată lumea. O să–ți povestesc mâine despre ei, dacă vrei. Fetița se gândi un moment.

— Cred, spuse ea tărăgănat, că aş prefera mai degrabă să ascult cu totul altceva. Dacă nu te deranjează, adăugă ea politicoasă.

— Absolut deloc, spuse micuța păpuşă. O să mă gândesc la o poveste care să nu aibă nimic de–a face cu soldați, fie ei buni sau răi sau oricum ar fi.

Aşa că în ziua următoare când se întâlniră din nou, păpuşa spuse:

— M–am gândit la un alt fel de poveste decât cea pe care ți–am spus–o ieri.

— Mulțumesc, spuse micuța–i prietenă. Te rog, începe. Haide, te rog, începe odată, spuse ea văzând că păpuşa rămăsese tăcută.

— Ai răbdare! Mă gândeam doar dacă îmi aduc aminte foarte bine povestea. S–a întâmplat cu ceva vreme în urmă şi memoria îi mai poate juca şi feste uneori cuiva, atunci când se apucă să spună poveşti altora. Dar cred că mi–o amintesc destul de bine. Aşa că o să încep imediat povestea micuței dansatoare.

MICUȚA DANSATOARE

Nici că se mai văzuse aşa o frumusețe ca Micuța Dansatoare, brunetă, cu păr creț şi rochie albastră de tul, cu paiete argintii.

Picioruşele ei se mişcau iute, grațios, înainte, înapoi, înainte, înapoi, în timp ce cutiuța muzicală pe capacul căreia dansa, cânta de zor melodia ei veselă şi toate jucăriile o priveau cu cea mai mare încântare.

Îi fermeca pur şi simplu pe toți cei care o priveau şi stârnea admirația tuturor. Dar era atât de incredibil de modestă, încât toți o îndrăgiseră, ceea ce era, şi cred că eşti de acord cu mine, un lucru mult mai bun.

Avea o fire cum nu se poate mai optimistă şi se bucura de orice. Dar într–o zi se întâmplă să–l vadă pe Biciclist şi să se îndrăgostească de el. Era un tip chipeş, căruia–i stătea tare bine călare pe bicicleta lui.

Imediat ce–l văzu, Micuța Dansatoare se şi îndrăgosti de el pe loc şi nu ezită să–i mărturisească acest lucru.

— Dragul meu, te iubesc, spuse ea, în timp ce dansa. Biciclistul era un tip tare plin de el aşa că nu–l impresiona defel faptul că ea se îndrăgosti foarte repede. Se prefăcu, însă, că–l deranjează acest lucru. –N–ar fi trebuit să–mi spui nimic de felul ăsta, până nu ți–aş fi mărturisit eu mai întâi că te iubesc, spuse el. Nu era deloc momentul ca tu să mi–o iei înainte.

După care plecă. Micuța Dansatoare se mâhni teribil.

— E supărat, îi spuse ea Păpuşii din Porțelan Chinezesc, care stătea lângă ea, cu cele două cozi lungi, atârnându–i pe spate. E supărat, zise ea şi începu să danseze din ce în ce mai încet şi mai trist.

— Şi ce dacă? îi spuse prietena ei, dând din cap. N–are nici o importanță.

— Nu, n–are nici o importanță, repetă Micuța Dansatoare. Dar se simțea aşa de nefericită.

În ziua următoare Biciclistul trecu iar pe acolo iar ea dansă cum ştia mai frumos, în speranța că o să–l câştige astfel.

— Nu e rău deloc, spuse el. Dansezi chiar foarte drăguț.

— Oh, dragule, cât te iubesc, spuse ea, încurajată de complimentul făcut de el.

— Chiar nu suport sub nici o formă genul ăsta de remarci, spuse Biciclistul. Mă enervează şi mă şi fac să mă simt confuz.

Plecă iarăşi, lăsând–o cu ochii plini de lacrimi.

— De ce te superi aşa de tare din pricina lui? o întrebă micuța Păpuşă de Porțelan. Nu merită. E o jucărie de doi bani şi nimic mai mult! Întoarce–i spatele, nu–l mai băga în seamă.

— Aşa o să fac, spuse Micuța Dansatoare plângând. Astfel că data viitoare când el se opri s–o privească dansând, ea nu–i mai adresă nici un cuvânt.

— Acum eşti nepoliticoasă, spuse el. Nu sunt sigur dacă asta nu–i chiar mai rău decât să vorbeşti când nu–i cazul.

— Ce aş putea să–ți spun? întrebă Micuța Dansatoare. Ție nu–ți place oricum să mă auzi vorbind. –Nu m–ar deranja deloc dacă mi–ai spune *bună ziua,* replică el. Ar fi pur şi simplu un gest de politețe şi nu găsesc nimic greşit în a fi politicos.

— Bună ziua, atunci, spuse ea, exersându–şi mişcările de dans.

— Asta–i tot? întrebă el.

— Asta–i tot, spuse ea.

— Am nişte veşti noi pentru tine, spuse el. Mă gândesc să mă însor cu păpuşa care are casa cea roşie. E o casă confortabilă, bine construită şi bine aşezată. O să poți veni să iei ceaiul cu noi.

Micuța Dansatoare izbucni în lacrimi, iar picioarele începură să i se mişte din ce în ce mai încet.

— De ce plângi? o întrebă biciclistul, prefăcându–se surprins.

— Dragul meu, sufletul meu, cât te mai iubesc, spuse ea plângând.

— Ei bine şi ce, mai sunt atâtea altele la fel ca şi tine, răspunse el. Nu–i vina mea. Şi luându–şi bicicleta îşi văzu de drum.

— Nu vezi că–l faci să fie şi mai încrezut? Spuse micuța Păpuşă de Porțelan. E absurd să faci aşa ceva. Fii mai atentă.

— Dar îl iubesc atât de mult! suspină Micuța Dansatoare. Inima mi–e pur şi simplu zdrobită. În ziua următoare biciclistul îşi făcu iar apariția, ca de obicei.

— Totul e gata stabilit, spuse el. Sper să mă însor cu păpuşa care locuieşte în casa cea roşie, înainte de sfârşitul săptămânii. Mă tem că această căsătorie va fi un motiv de dezamăgire pentru multe domnişoare.

Micuța Dansatoare nu–i spuse nimic. Dansa din ce în ce mai repede, în timp ce lacrimile–i curgeau şiroaie pe obraji. Biciclistul nici nu observă cât de tare plângea.

— Tăcerea ta e o dovadă a lipsei de politețe, spuse el. Impolitețea nu e deloc ceva de apreciat.

Micuța Dansatoare tot nu zise nimic. Nici nu putea să vorbească, aşa de tare plângea. –Atunci, Ia revedere, spuse el. E cât se poate de clar că îți lipsesc bunele maniere. Apoi plecă.

— Nu mai dansa, îi spuse Păpuşa de Porțelan Micuței Dansatoare. Nu eşti în formă pentru dans. O să te extenuezi peste măsură.

— Trebuie să dansez până am să uit sau până am să mor, spuse ea, suspinând.

Şi apoi dansă din ce în ce mai repede, până ce atinse o viteză amețitoare. Picioruşele i se mişcau aşa de iute încolo şi încoace, încât nici nu i le mai puteai zări.

Păpuşa de Porțelan o imploră să se oprească, dar Micuța Dansatoare nu–i dădu nici o atenție. Continuă să

danseze, să danseze într–una cât fu ziua de lungă, apoi toată noaptea. Până ce un resort din interiorul ei făcu *POC!*

Iar ea căzu jos şi muzica veselă încetă. Maşinăria din interiorul ei se stricase. Dansase până îşi dăduse ultima suflare!

În dimineața următoare Biciclistul veni iar.

— Nunta s–a amânat, începu el. Apoi o observă pe Micuța Dansatoare lipsită de viață şi se făcu palid ca ceara.

— Tu ai omorât–o cu vanitatea ta, spuse Păpuşa de Porțelan, cu asprime. Dacă ai fi lăsat–o în pace, ar fi putut să te uite. Dar veneai mereu la ea, pentru că–ți măgulea orgoliul s–o auzi că te iubeşte şi s–o vezi cum suferă pentru că tu n–o iubeai. De disperare a dansat până şi–a dat duhul. Biata de ea. Biata mea prietenă!

— Cred că totuşi o iubeam şi eu la urma urmei, spuse Biciclistul cu tristețe în glas. Ce aş putea spune sau face pentru a îndrepta puțin lucrurile? Spune–mi.

— Nu mai e nimic de spus sau de făcut, răspunse păpuşa de Porțelan. Micuța Dansatoare a murit. E prea târziu! Du–te şi însoară–te cu păpuşa din casa cea roşie.

— Acum nu mai vreau, răspunse el. De acum încolo îmi voi petrece viața plângând după Micuța Dansatoare căreia i–am zdrobit inima. Şi voi merge pe bicicletă cu spatele la ghidon şi cu mâinile la spate. Va fi o poziție cât se poate de absurdă, dar o să–mi servească drept pedeapsă, pentru a–mi readuce aminte de tragicul sfârşit al bietei mele iubite, răpusă de mândria mea.

Şi se ținu de cuvânt întru totul. La început celelalte jucării râseră, apoi se minunară, apoi se întrebară de ce făcea ceva aşa de ciudat. Şi când aflară povestea, toate clătinară din cap, dacă aveau unul şi spuseră pe un ton grav:

— Ce semnificație frumoasă şi nobilă. Numai că nu poate face absolut nimic ca să–i bată iar inima Micuței Dansatoare. Păcat! Vai ce zi tristă!

CAPITOLUL 6

Atunci când povestea luă sfârşit fetița îşi scoase batista şi se şterse la ochi.

— Haide, asta nu se face, spuse micuța păpuşă. Nici nu ți–aş fi spus povestea, daca aş fi ştiut că o s– o pui atât de mult la suflet.

Îmi pare aşa de rău pentru Micuța Dansatoare, spuse fetița mâhnită. Mi–ar fi plăcut ca biciclistul să nu fi fost aşa de crud cu ea.

— Ei bine, totul s–a sfârşit acum. Şterge–ți ochii. Nu rezolvi nimic plângând, iar mie nu–mi place deloc să văd lacrimi, spuse prietena ei.

— Nu–i nimic. Mie îmi place să fiu tristă, spuse Molly, politicoasă, deşi cu ochii încă–n lacrimi. –Totuşi această tristețe ține destul de mult

timp, remarcă păpuşa. Nu–i nici o îndoială. Cred că ar fi mai bine să–ți povestesc acum ceva ce să te amuze.

Se gândi o clipă apoi rase.

— De ce râzi? o întrebă fetița curioasă.

— Îmi aduc aminte de Birjar, răspunse ea. Nu pot să nu râd, când îmi aduc .aminte de el. Vrei să–ți spun povestea lui? O să am suficient timp în seara asta, pentru că e o poveste la fel de scurtă ca aceea pe care tocmai am terminat–o. Şi începu povestea cu:

BIRJARUL

Birjarul era un om cât se poate de obişnuit, dar avea impresia că nu mai era nimeni pe lume aşa de frumos ca el. De multe ori tindem să avem impresii greşite, mai ales în ce ne priveşte pe noi înşine.

Obrajii şi nasul lui erau roşii ca purpura dar el era convins că toate păpuşile îl invidiau pentru tenul său. Ochii lui erau lipsiți de strălucire, dar în vanitatea iui fără margini el îi compara cu cele mai strălucitoare diamante.

Pe scurt, aspectul său fizic lăsa tare mult de dorit, numai că el se plângea tot timpul că atrăgea prea mult atenția şi câştiga admirația tuturor, oriunde se ducea, încât pretindea că ajunsese să–şi dorească să fi fost urât din naştere.

Propria înfățişare constituia, invariabil, subiectul lui preferat de conversație ceea ce le făcea pe celelalte jucării să nu ştie cum să fugă mai repede de îndată ce deschidea el gura, ştiind ce urma să spună.

Cei mai deranjați de vorbăria lui erau Măcelarul, Brutarul; şi Clovnul. Ei locuiau în partea opusă a tejghelei, unde Birjarul se oprea în fiecare dimineață pentru a–şi face proviziile obişnuite de pâine şi carne. Niciodată nu se dădea dus repede după ce–şi termina cumpărăturile, ci începea să vorbească de înfățişarea lui irezistibilă, ceea ce ajunsese să–i plictisească de moarte pe negustorii noştri. Măcelarul şi Brutarul; încercau să pună capăt lăudăroşeniei lui, făcând remarci nepoliticoase iar clovnul prin gesturi de acelaşi gen. Dar îngâmfarea Birjarului n–avea limite.

Într–o zi, când tocmai le vorbea celor trei cunoştințe ale sale, Măcelarul se trezi amintind de frumusețea apusului de soare din ziua precedentă.

— Unii oameni admiră strălucirea unui frumos apus de soare de pe cer, alții strălucirea unei înfățişări sănătoase. Un tip pe care tocmai l–am întâlnit ieri, mi–a zis că fața mea pur şi simplu străluceşte de sănătate.

— Mai ales nasul, dragul meu prieten, spuse clovnul.

— Cred că sunt frumos din cap până–n picioare, replică Birjarul. Bineînțeles că şi nasul mi–e la fel. Şi mă bucur foarte tare că sunt aşa cum sunt. Nu mi–ar plăcea să schimb nimic, nicio trăsătură a chipului meu.

— Devine chiar de nesuportat, îi şopti o păpuşă alteia.

— Într–adevăr, replică cealaltă, pe acelaşi ton. Birjarul zâmbi văzându–le şuşotind. Era sigur că vorbeau despre cât de chipeş era el.

— Vorbiți cu voce tare, doamnelor, spuse el. Dar ele se plecară, supărate.

Pe alți oameni i–ar fi deranjat atitudinea lor. Dar nu şi pe Birjar. În vanitatea–i prostească, a înțeles cu totul greşit tăcerea lor.

— Un compliment referitor la mine, spuse el râzând. Fără îndoială unul atât de mare, încât nici n–ar putea fi rostit cu voce tare.

— Nu–i nevoie deloc să–ți închipui aşa ceva, spuse Măcelarul, nepoliticos. Tu auzi o mulțime de complimente, nu neg asta, numai că toate provin din aceeaşi sursă, capul tău pătrat. Atunci când nu eşti de față, nu primeşti mai nici unul, asta ştiu sigur,

— Nici nu–i nimic surprinzător în asta, spuse şi Brutarul, pe un ton la fel de nepoliticos ca şi Măcelarul. Nici nu văd pentru ce ți–ar face cineva complimente ție.

— Am un chip încântător, spuse Birjarul cu îngâmfare. Şi e un mare noroc să fii aşa ca mine, adăugă el.

— Chipul tău! exclamă Măcelarul. Dar şi fața unui bou e mai de admirat decât a la.

— Te rog fă diferența, spuse Birjarul, dând din cap. N–am văzut niciodată un bou arătos.

— Şi tu chiar crezi că eşti mai mult de atât? insinua Brutarul. Aş putea plămădi un chip mai drăguț ca ai tău dintr–o bucată de cocă.

— Încearcă numai, replică Birjarul. Un chip ca al meu e greu de redat. Şi nu sunt numai eu de părerea asta. Toate femeile sunt de părere că sunt frumos. Şi bineînțeles că mă iau după părerea lor. Şi cine ar putea judeca mai bine această pricină?

— Crezi că ele te consideră frumos? îl întrebă Clovnul. Vezi–ți de treabă, visezi cu ochii deschişi!

— Nu cred, ştiu asta, replică Birjarul.

— Noi nu, spuseră Măcelarul şi Brutarul. Dă–ne o dovadă că e aşa cum spui. Iată ce–ți propunem. Lasă–le pe doamne să decidă şi o să vezi că te înşeli.

— Foarte bine, răspunse Birjarul. Rezultatul îmi va fi favorabil. N–am nici o îndoială în privința asta.

— Foarte bine. La treabă, spuse Măcelarul. Care e părerea doamnelor în ce priveşte pretenția individului ăsta că ar fi frumosul pământului?

— Da, când vor să şi–o exprime? întrebă Birjarul, nevrând să piardă vremea.

— În şase săptămâni cel puțin, răspunse Clovnul. Femeile nu iau uşor hotărâri, durează cam tot atât cât ar lua prepararea unei budinci de Crăciun. Necesită multă pregătire în prealabil şi trebuie gândit îndelung.

— Bine, spuse Birjarul. Apoi se urcă în birjă, dădu bice calului şi o luă din loc.

Pe parcursul celor şase săptămâni, a fost mai încrezut ca niciodată. A continuat să vorbească într–una numai despre cât de bine arăta el şi n–ar fi vorbit despre altceva nici în ruptul capului. –Nu mă tem deloc de ceea ce vor hotărî doamnele, remarcă el, plin de îngâmfare. Când mă uit

în oglindă, n–am nici un dubiu că trebuie să fie toate de aceeaşi părere. în seara trecută mi s–a întâmplat ceva tare curios. Mă îndreptam, la pas domol, spre locul meu de la capătul tejghelei, când Ursul Polar îmi ieşi înainte. I–am zis:

— Hei, fii atent pe unde mergi.

— Te rog să mă ierți, mi–a zis el. A fost o greşeală, încercam să găsesc: drumul spre casă şi văzându–te pe tine, am avut impresia că zăresc Steaua polară, aşa de tare străluceai. Aşa că am fost tentat să mă iau după tine.

— Foarte flatant, am spus eu, dar aş prefera să nu mă calci pe picioare. Ciudat lucru, nu–i aşa? –Foarte ciudat! spuse în bătaie de joc Măcelarul. Ursul polar n–a mai fost în stare să vadă deloc de când fetița proprietăresei magazinului i–a scos ochii. Povestea ta e puțin cam cusută cu ață albă. –A, ce surpriză! Spuse şi Clovnul râzând, în timp ce Birjarul, incapabil să evite ridicolul situației, îşi întorsese capul într–o parte şi se făcuse că–l apucă strănutatul.

— Am nişte noutăți pentru tine, spuse şi Brutarul. O altă surpriză. Doamnele s–au decis deja. Nici n– au avut nevoie de şase săptămâni. Una singură le–a fost de ajuns. Toate sunt absolut de aceeaşi părere. Şi l–au desemnat pe Clovn purtătorul lor de cuvânt, el urmând să–ți spună părerea lor mâine dimineață, când vii să–ți faci cumpărăturile. Te avertizez că ai să găseşti aici o mulțime de jucării, aşteptând să le afle verdictul.

— Să vină oricine pofteşte, spuse Birjarul, dându–şi importanță. Nu mă tem de mulțime. Cu cât mai multe jucării or să fie de față la momentul meu de triumf, cu atât mai bine.

Şi în aceeaşi dispoziție sosi şi a doua zi ia magazinul Măcelarului, în jurul căruia se strânsese o mulțime mare de jucării.

— Ei bine, spuse Birjarul, zâmbind, care–i părerea doamnelor despre frumusețea mea?

— Doamnele au hotărât, spuse Clovnul, dând din cap şi vorbind foarte iute, doamnele au hotărât, în unanimitate că eşti un birjar cum nu se poate mai veritabil. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Birjarul se dădu jos din birjă.

— Hai să dăm mâna, spuse ei. Nu sunt mulți aşa de plini de spirit ca tine.

Clovnul dădu mâna cu el, apoi tăcu o tumbă şi rânji cu gura până la urechi.

— Veritabil, veritabil dar, birjar, la propriu şi la figurat şi nimic mai mult. Ține cont de asta, fătul meu.

Nici pomeneală de frumusețe. Hei? Dar ce te grăbeşti aşa să–ți iei tălpăşița, ce s–a făcut târziu? Pentru că Birjarul se urcase la loc în birjă şi dând bice calului, plecă de acolo ca din puşcă.

CAPITOLUL 7

— A fost tare amuzantă, spuse fetița. M–a făcut să râd în hohote.

— Pe toate păpuşile le–a făcut să râdă, spuse micuța marionetă, numai pe Birjar nu. Şi probabil că i se poate scuza faptul că n–a râs şi el. –Era aşa un îngâmfat, spuse fetița.

— Era într–adevăr, încuviință păpuşa. Totuşi nu trebuie să–l judecăm prea aspru. Avea şi el părțile lui bune, la urma urmei. Nu era mânios din fire, aşa ca biata Claribelle, de pildă, care la un moment dat a ajuns insuportabilă şi a devenit antipatică tuturor. Deşi, în cele din urmă, biata de ea, a ajuns, ce–i drept, o cu totul altă persoană.

— Biata Claribelle. Cine era ea?

— O tânără păpuşă ai cărui temperament nestăpânit, din nefericire pentru ea, i–a adus tare mult rău.

— Mi–ar plăcea să aud povestea ei, spuse fetița. Păpuşa se gândi o clipă.

— Nu cred că ar fi rău să ți–o spun, spuse ea. Povestea acestei biete ființe, plină de vanitate, ar putea servi drept lecție şi avertisment pentru orice altă fată încrezută şi închipuită. Da, o să–ți spun mâine seară despre Claribelle. Aşa că, în seara următoare, cu o voce gravă, care se potrivea momentului, începu să–i spună povestea.

CLARIBELLE

Claribelle era o păpuşă foarte încrezută. Era foarte frumoasă, cu ochi mari, căprui şi părul, închis la culoare, des şi lung de–i ajungea până–n talie. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie roz de mătase, o pălărie mare, de paie, brodată cu dantelă şi trandafiri roz, ciorapi roz de mătase şi pantofi aurii iar în jurul gâtului purta un şirag de perle, pentru care o invidiau toate celelalte păpuşi din magazin.

Îşi Unea capul pe sus şi nu vorbea cu păpuşile care nu erau în ton cu moda sau de rangul ei. Cu păpuşa de porțelan nu putea sub nici o formă să se împrietenească, pentru că avea o crăpătură de–a lungul obrazului. Cum i–ar fi stat ei să fie văzută mergând alături de o păpuşă cu fața crăpată!

În acelaşi timp, nu putea cu nici un chip să accepte să intre–n vorbă cu Păpuşa de doi bani. O persoană foarte de treabă, fără îndoială, dar cu care ea nu avea cum să aibă mai nimic în comun.

În ce o privea pe păpuşa din cârpă, era o persoană prea băgăreață. La un ceai, la care fuseseră amândouă invitate, o întrebă pe Claribelle dacă nu era de părere că fustele erau prea umflate. Numai Ia gândul de a discuta despre îmbrăcăminte cu o creatură făcută din cârpe, simțea că–i vine să râdă. Era ceva atât de comic!

Aşa era Claribelle şi astfel obişnuia ea să vorbească despre alte jucării de condiție mai modestă. Erau foarte puține cele cărora le dădea atenție. De fapt, de cele mai multe ori, când se plimba de–a lungul tejghelei, îşi ținea nasul pe sus aşa de tare, încât era foarte probabil să nu fi văzut pe nimeni. Nici măcar nu–i păsa vreun pic, dacă–i călca pe alții pe picioare. Din toate acestea poți lesne înțelege că ea era o păpuşă ce stârnea mai degrabă admirație decât dragoste. Era totuşi cineva, care–i era foarte devotat. Era vorba de vizitiu, care era de părere că, dincolo de îngâmfarea ei, avea o inimă bună. Erau logodiți şi pe cale de a se căsători iar el îi spunea adesea, plin de dragoste, că modul ei de a se purta cu alte jucării era prea plin de infatuare.

În astfel de ocazii Claribelle făcea câte o mişcare bruscă din cap şi se îmbufna în aşa un hal, încât nu–i trecea cu orele. Cu toate acestea, deşi–i pusese greu la încercare răbdarea Vizitiului, el continua s–o iubească. Şi când celelalte mijloace nu mai dădeau deloc roade, obişnuia să–i cânte, având o voce frumoasă de tenor, pentru a o face să revină la dispoziție.

Se mândrea un pic cu vocea lui şi obişnuia să exerseze în fiecare seară, în parte pentru că era îndrăgostit de muzică şi în plus pentru că era încântat să–şi arate devotamentul față de Claribelle, cântându–i nişte cântecele de dragoste, într–un mod cât se poate de inspirat.

Era o persoană tare de treabă, încât era aproape imposibil să te certi cu el. Numai că vanitatea Claribellei genera destul de des câte o ciondăneală între ei iar ea cel mai adesea începea câte o ceartă aprinsă, fără nici un fel de motiv.

Aşa s–a întâmplat că într–o zi a izbucnit o ceartă, care avu urmări dintre cele mai serioase.

Erau la plimbare în trăsură, când el îşi aduse aminte că trebuia să onoreze o invitație făcută de Păpuşa de două parale aşa că–i propuse iubitei sale să meargă împreună.

— Ce! exclamă ea cu un aer de superioritate. Să–i fac o vizită acelei creaturi de două parale! în nici un caz!

— Eu, cel puțin, trebuie să mă duc, mai devreme sau mai târziu, spuse el. De ce? întrebă ea, cu vădită neplăcere.

— Pentru că, dacă nu mă duc, îi spuse el pe un ton blând dar ferm, aş fi lipsit de politețe față de o doamnă, care a fost cât se poate de drăguță cu mine tot timpul. Oricum, dacă tu nu vrei să mergi, n–o să mă duc azi.

— Dar nu vreau să te duci deloc, spuse ea. Numai că e destul să–ți spun eu că nu mi–ar plăcea să faci un anumit lucru, pentru ca tu să–l faci exact pe acela. Apoi se îmbufna şi–i spuse că nu–l iubeşte.

Văzând acestea, el se gândi să–i cânte un cântec nou, pe care tocmai îl învățase, în speranța că ar fi putut s–o îmbuneze. Aşa că începu:

Jos, în Alabama, înainte să mă eliberez Iubeam o fată cu ochi întunecați şi față palidă Şi–mi ziceam...

Dar nu mai continuă, pentru că ea–l întrerupse.

— Asta se referă la mine? întrebă ea, cu ochii aprinşi de supărare.

— Ei bine, ai ochii închişi la culoare, îi spuse el pe un ton drăguț, sperând s–o facă să zâmbească, şi tu ai ochii întunecați şi frumoşi.

— Opreşte trăsura! spuse ea furioasă. N–o să stau să fiu insultată. Ochi întunecați, da, dar față palidă, eu, față palidă!

— Lasă–mă să–ți explic. Eu doar... începu el.

— Față palidă, da! opreşte imediat, te rog!

— Aş vrea să spun...

— O fată cu ochi întunecați, o față palidă! Opreşte odată şi consideră că am rupt logodna.

— Mă laşi să...

Dar Claribelle scutură din cap, enervată şi–n furia ei, încercă să sară din mers. Aşa că el, temându–se ca nu cumva să–şi rupă gâtul, se supuse şi opri calul imediat iar ea coborî ca fulgerul. Apoi o rupse la fugă, fluturându–şi rochia roz, de mătase şi cu nasul în vânt.

Vizitiul o căută ceva mai târziu şi încercă s–o împace dar ea nici nu dori să–l asculte. El avea o ruină aşa de tristă, încât vanitoasa Claribelle aproape că regretă cum se purtase şi era gata gata să–l cheme înapoi.

Dar o să se întoarcă el mâine, îşi spuse ea *şi trebuie să–i dau o lecție, să nu mai facă remarci greşite despre mine. Auzi cum şi–a permis să–mi spună!*

În ziua următoare Vizitiul veni într–adevăr, aşa cum se aşteptase.
— Tot aşa arăt, ca o față palidă? întrebă Claribelle, cu arțag.
— Să uităm ce–a fost, spuse el. Nu ți–am spus niciodată aşa ceva.
— Logodna noastră s–a sfârşit, spuse ea.
— Claribelle, spuse el cu blândețe, dar hotărât, ascultă ce vreau să–ți spun. Dacă nu–ți stăpâneşti firea vanitoasă, o să–ți provoci singură nefericire, într–o bună zi.
Apoi plecă, rănit şi supărat, în ziua următoare veni iar.
— Cred că o să mă mut, spuse el, pe tejgheaua opusă.
— Tot aşa de palidă arăt? întrebă Claribelle, scuturându–şi capul.
— Nu–ți pare rău că plec? o întrebă el.
— N–am timp să mă gândesc la fleacuri, spuse ea, sfidător.
— Eşti crudă, Claribelle, spuse Vizitiul. N–am să–ți trimit nici o scrisoare, nici măcar o carte poştală.
— Scrisorile sunt plictisitoare iar cărțile poştale de prost gust.
— O să regreți asta într–o zi, spuse el. Şi plecă supărat din cale afară. În ziua următoare sosi iar.
— Am venit să–mi iau la revedere, zise el.
— Oh, replică ea, dar nu spuse nimic mai mult.
— Nu ai nici un fel de regrete? o întrebă el.
— Ba da, răspunse ea, am. Din cauza că Păpuşa de doi bani m–a călcat pe rochie azi dimineață, trecând pe lângă mine, şi mi–a rupt–o. E aşa de stângace.
— Îmi pui răbdarea la încercare mult prea mult, spuse Vizitiul. Vanitoaso Claribelle, ai grijă! Ai grijă, vanitoaso Claribelle!
— Nu faci altceva decât să–mi confirmi hotărârea luată, spuse ea. N–o să mă mărit niciodată cu cineva care–şi pierde aşa de uşor cumpătul. Logodna noastră e anulată, odată pentru totdeauna. –Nu pot să cred aşa ceva, spuse Vizitiul. Tu chiar eşti convinsă de ceea ce spui?
— Desigur, răspunse ea.
— Atunci aşa să fie, replică Vizitiul.
Şi se ridică de pe scaun, cu mare demnitate, făcu o plecăciune, încet, se urcă în caleaşca şi porni la drum.

Mi–aş fi dorit să nu fi spus asta, îşi zise Frumoasa vanitoasă, nesimțindu–se deloc în largul ei.

N–aş fi vrut deloc să–l văd plecând aşa de repede. Dacă ar mai fi stat, probabil că mi–aş fi schimbat hotărârea. O să–i spun asta mâine, când o să se întoarcă.

Numai că el nu s–a mai întors în ziua următoare. Atunci Claribelle vărsă câteva lacrimi. Dar el nu veni nici în zilele următoare şi atunci ea plânse şi mai mult. Şi nu mai veni deloc, deloc, niciodată! Şi biata Claribelle plângea din ce în ce mai mult, în fiecare zi, până ce deveni trist de–a binelea s–o vezi aşa.

În cele din urmă află că el plecase din magazinul de jucării şi atunci avu certitudinea că că urma să nu–l mai revadă niciodată. Şi o ţinu tot într–un plâns, până ce îi dispăru orice urmă de vanitate! De unde înainte era cea mai îngâmfată păpuşă din magazin, acum devenise cea mai modestă şi mai drăguţă, cea mai amabilă şi mai atentă cu toţi. Aşa că păpuşile remarcau adesea, plăcut surprinse: Cum a mai schimbat–o pe biata Claribelle, nefericirea!

* –Biata de ea, o compătimesc teribil, spuse fetiţa!

— A primit o lecţie dură, într–adevăr, spuse păpuşa.

— Şi el s–a mai întors vreodată?

— Niciodată, niciodată. O iubise, dar a plecat.

— Ce trist! Oftă fetiţa.

— Trist, într–adevăr, spuse şi păpuşa. Eu spun mereu că tinerelor domnişoare ar fi bine dacă le–ar servi drept exemplu povestea mândrei Claribelle pentru că nu ar mai face nimeni ca ea. Urmă o pauză. Apoi fetiţa spuse:

— Data viitoare aş vrea să–mi spui o poveste care să fie cu totul veselă, de la început şi până la sfârşit.

— Păpuşa se gândi câteva clipe apoi scutură din cap.

— Nu–mi aduc aminte deloc o astfel de poveste, spuse ea. Cred că sunt tare puţine.

— Ce păcat, spuse fetiţa, dezamăgită. Aş fi vrut tare mult să aud una de acest gen.

— Trebuie să luăm lucrurile aşa cum sunt, răspunse micuţa păpuşă, pe un ton vesel. Chiar dacă nu ştiu prea multe poveşti care să fie vesele de la un capăt la altul, ştiu în schimb o mulţime care sunt vesele la început, la mijloc sau la sfârşit. Sau chiar mai mult de atât.

— Care îţi place cel mai mult? o întrebă fetiţa.

— Oh, poveştile cu final fericit! Aşa poţi uita dacă la început sau la mijloc au fost triste, dacă atunci când se sfârşesc, te fac să zâmbeşti.

— Atunci spune–mi mâine o poveste cu final fericit. –Bine, dacă aşa vrei, spuse păpuşa.

CAPITOLUL 8

În ziua următoare, când cele două se reîntâlniră, păpuşa–i spuse fetiței:

— Bună seara. M–am gândit la o poveste care o să–ți placă.

— Ei, atunci presupun că are un final cât se poate de fericit, nu–i aşa? întrebă Molly.

— Chiar aşa, replică păpuşa. Am să–şi spun una care are cel mai fericit final posibil. Sunt convinsă că o să fii cât se poate de mulțumită cu finalul poveştii:

BĂCANUL ŞI PĂPUŞA DE DOI BANI

N–a existat niciodată o iubire mai surprinzătoare decât cea dintre Băcan şi Păpuşa de doi bani. Uimise întreg magazinul de jucării şi chiar şi pe cei doi îndrăgostiți.

Relația lor era una destul de greu de înțeles, dar o să încerc să ți–o explic în cel mai simplu mod cu putință.

Toată lumea ştia că Băcanul şi Păpuşa de doi bani se iubeau. Adică Băcanul ştia c–o iubea pe Păpuşa de doi bani dar nu ştia dacă–l iubea şi ea pe el. Iar Păpuşa de doi Bani ştia doar că–l iubea pe Băcan, numai că n–avea nici cea mai mică idee dacă şi el o iubea pe ea. Aşa că totul stătea pe loc şi nici una dintre celelalte păpuşi nu ştia cum să facă ca povestea să aibă un final fericit. Nimeni nu dorea să intervină, din următoarele motive. Băcanul era un tip foarte mândru, care n–ar fi ascultat, cu nici un chip, de nici un sfat, iar Păpuşa de doi bani era aşa de sensibilă, încât un singur cuvânt greşit, ar fi putut s–o facă să se îmbolnăvească. Băcanul n–ar fi cerut–o în căsătorie, nici în ruptul capului, pentru că, fiind mândru, se temea să nu fie refuzat. În ce–o privea pe ea, nu spunea nimic prin care să–l fi încurajat cu ceva să–i facă avansuri.

Astfel stăteau lucrurile când, într–o bună zi, în timp ce se plimba, Păpuşa de doi bani dădu nas în nas cu Băcanul, care părea cum nu se poate mai abătut.

— Ei, exclamă ea, tresărind, surprinsă. Ce surpriză să te văd aici!

— Magazinul meu e în apropiere, îi răspunse el. Nu–ți aduci aminte?

— Sigur, spuse ea. Ce ciudat să uit.

— Mă bucur tare mult să te văd, spuse Băcanul.

— Şi eu mă bucur, pentru că–mi face mare plăcere să–ți fiu pe plac, spuse Păpuşa de doi bani.

— Şi asta–i de ajuns? o întrebă el.

— Ar trebui să fie, replică ea.

— Nu ştiu, spuse Băcanul. Îți poți dori să te faci plăcută, fără a iubi însă. De pildă, încerci să–i faci pe plac unui curcan, dându–i cele mai bune grăunțe. Dar asta nu pentru că–l iubeşti. Ci pentru că vrei să–l îngraşi bine pentru Crăciun.

— O zi bună! spuse Păpuşa de doi bani, pe un ton glacial.

— Stai puțin! strigă Băcanul. Am o idee. Se pare că avem dificultăți în aflarea Adevărului. Hai să mergem şi să dăm de urma lui.

— Dar unde–l putem găsi? întrebă ea.

— Pe fundul unei fântâni, aşa am auzit.

— Atunci presupun că primul lucru pe care–l avem de făcut e să dăm de o fântână.

— Chiar aşa, zise el. Hai să mergem.

Aşa că plecară, ţinându–se de mână. Şi căutară în sus şi–n jos şi întrebară pe o mulţime de păpuşi încotro s–o ia. Dar nu dădură de nici un fel de fântână.

— Vezi! exclamă Păpuşa de doi bani, în cele din urmă. Acolo e ceva pătrat, care seamănă cu o fântână.

Du–te deschide–o şi uită–te înăuntru.

— Dar ce–ar putea fi înăuntru, spuse el, prudent.

— Adevărul, adevărul, prostuţule! spuse ea, impacientată. Du–te!

Aşa că se duse şi ridică acel capac. Numai că nu era nici pe departe o fântână. Era un Hopa Mitică şi atunci când Băcanul se uită înăuntru, Hopa Mitică sări–n sus, aşa de brusc. Încât îl trânti pe Băcan grămadă la pământ. Bietul individ se ridică şi se frecă la cap.

— Unii primesc lovituri foarte dure câteodată, fiind în căutarea Adevărului, spuse el cu obidă.

— N–ar trebui să te pripeşti aşa, spuse Hopa Mitică, la lucrurile mai uşor şi întreabă–l pe Poliţist. Fii bun şi pune–mi capacul la cutie. Nu mă descurc prea bine s–o fac singur, pentru că sunt prea săltăreţ. Închide–l bine, te rog, altfel o să sar iar afară şi n–am chef s–o fac. Azi vreau să stau în casă cât mai mult posibil, pentru că am răcit tare de tot la cap şi strănut tot timpul.

— Asta n–o să–ţi ajute prea tare, spuse Băcanul, după ce făcu ceea ce fusese rugat să facă şi pusese capacul cutiei la loc.

— Hai să–l găsim pe Poliţist îi zise Păpuşa de doi bani şi–i întinse mâna.

E o idee excelentă, răspunse Băcanul, luând–o de mână. Uite–l acolo, lângă casa păpuşii aceleia.

— Domnule poliţist, spuse el, ne poţi spune unde se află fântâna pe fundul căreia trăieşte Adevărul ? –Prima la dreapta, a doua la stânga şi ţineţi–o tot aşa până daţi de ea, răspunse Poliţistul, fără a–şi lua ochii de la fereastra bucătăriei.

— Numai că n–am auzit vreodată de existenţa unei asemenea fântâni, adăugă el, băgându–şi capul pe fereastră şi stând de vorbă cu micuţa Păpuşă de porţelan din casă.

— Atunci nu eşti nimic altceva decât un păcălici, îi spuse aceasta pe un ton aspru, în timp ce–l servea cu nişte friptură de vită, pusă pe o farfurie de lemn.

— Poţi fi sigur că ai să ajungi oriunde–ţi doreşti, dacă nu te laşi până nu ajungi acolo, îi răspunse el, cu nepăsare. Aşa că n–are nici o importanţă dacă o apuci mai întâi la dreapta apoi la stânga sau invers. Ajungi acolo oricum la un moment dat. Carnea asta de vită e aşa de tare lipită de farfurie, încât e al naibii de greu să o dezlipeşti…

În acest timp Băcanul şi Păpuşa de doi bani îşi vedeau de drumul lor, încercând să dea de fântână. O căutară o groază de timp dar nu–i dădură de urmă deloc.

— N–o s–o găsim niciodată, spuse ea exasperată. Şi am obosit aşa de tare încât a început să mi se strice machiajul. Mi s–a şters tot fardul din obraji.

— Haide, haide, draga mea, n–o să renunțăm tocmai acum, spuse el. Consolează–te. Cred că s–au mai aflat şi alții înaintea noastră în situații asemănătoare.

— Numai la asta nu–mi e mie mintea acum, spuse ea, obosită şi impacientată.

Băcanul era un tip isteț. Gândurile lui nu erau numai îndreptate spre vânzarea de stafide, făină, orez şi alte delicatese. În timp ce draga lui vorbea, îi veni o idee foarte bună.

— Aşteaptă, spuse el, gânditor. Ultimele tale remarci mi–au dat o idee. Ai menționat cuvântul minte! Minte, minte, minte. Da, ce–ar fi să nu mai căutăm să dăm de Adevăr pe fundul vreunei fântâni şi să încercăm să–l găsim în propria noastră minte?

— Dar avem aşa ceva? spuse ea, îndoindu–se.

— Aşa cred, răspunse el.

— Atunci unde se găseşte?

El se gândi un pic apoi spuse:

— Cred că–n cap. Şi îşi frecă fruntea parcă pentru a întări prin acel gest cele spuse.

Hai să începem. Uite care–i prima mea întrebare: Eşti de acord să te măriți cu un Băcan? –Înainte de a răspunde, zise Păpuşa de doi bani, prudentă, aş vrea să ştiu dacă tu eşti de acord, în principiu, cu căsătoria cu o Păpuşă de doi bani? Unii nu sunt de acord cu aşa ceva.

— Doamnele au întotdeauna prioritate. E rândul tău să–mi răspunzi, înainte de a–ți răspunde eu.

— Prefer să am ultimul cuvânt. Poți începe tu.

— E foarte normal să te aştepți să–ți răspund eu mai întâi, dar să zicem că eu aş spune *Da* şi tu ai spune, mai apoi, *Nu,* gândeşte–te cât de rănit aş fi în orgoliul meu!

— Dar să zicem că eu aş fi cea care aş spune *Da* şi tu ai spune *Nu,* imaginează–ți cum m–aş mai simți eu atunci. Nu aş mai putea să–mi revin după o asemenea lovitură.

— Ne aflăm într–o situație tare dificilă, spuse Băcanul. Hai s–o luăm de la capăt. Dacă eu ți–aş scrie o scrisoare, tu cum mi–ai răspunde?

— Aşa cum aş considera că este cel mai bine, spuse ea. Dar spune–mi, tu cum mi–ai scrie?

— Aşa cum aş considera că se potriveşte cel mai bine, răspunse el. Tu ce ai considera că este cel mai bine?

— Asta ar depinde de ceea ce ai crede tu că se potriveşte, răspunse: ea.

Băcanul oftă şi îşi încruntă sprâncenele.

— Pare foarte dificil să ajungem la vreo înțelegere, spuse el.

Apoi rămaseră tăcuți amândoi pentru o lungă vreme. Şi asta pentru că erau aşa de; deprimați, încât n–aveau nici cea mai mică idee despre ce altceva ar mai fi fost de spus.

Păpuşa de doi bani fu prima care rupse tăcerea.

— Poate ar fi mai bine dacă am continua să căutăm fântâna aceea, zise ea, tristă. Polițistul ne–a zis că dacă o să continuăm s–o căutăm, până la urmă o să dăm de ea.

— Nu sunt aşa de sigur că pot avea prea mare încredere în Polițist, spuse el. M–a şocat să observ că el era mult mai preocupat să mănânce ceva din bucătăria păpuşii şi voia să scape de noi.

— Atunci ce–i de făcut? spuse ea.

— Băcanul se gândi îndelung. Apoi spuse:

— Am altă idee. Hai să căutăm Adevărul nu în fântână nici în mintea noastră ci în inimile noastre. Eşti de acord?

— Da, spuse ea. Dar cum să dăm de urma lui?

— Să lăsăm inimile noastre să vorbească, răspunse el.

După aceea păstrară tăcerea preț de câteva clipe. Apoi, strângându–se de mâini, începură să vorbească în acelaşi timp.

— Dragostea mea, te iubesc, tu eşti tot ce am mai scump pe lume.

Astfel că povestea avu un final cum nu se poate mai fericit, spre bucuria întregului magazin de jucării. Şi aceşti doi îndrăgostiți au dat de urma Adevărului, nu pe fundul vreunei fântâni, ci în străfundurile inimilor lor. S–au căsătorit şi au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. *

— Ăsta a fost un final foarte frumos, observă fetița. Îmi place.

— Da. Foarte satisfăcător, nu–i aşa? spuse şi micuța păpuşă.

— Povestea următoare cum o să se sfârşească, într–un mod fericit sau trist?

— Nu m–am gândit încă la asta. O să afli mâine.

— Cred că acum trebuie să plec, spuse fetița. I–am promis micuței mele verişoare că o să ne jucăm înainte de culcare.

— Aşteaptă, spuse păpuşa. Am ceva să–ți spun. Cred că mâine seară va fi ultima dată când voi mai putea sta de vorbă cu tine. Puterea mea de a sta de vorbă cu oamenii e pe ducă. N–o să țină mai mult de data viitoare.

— Oh, ce rău îmi pare! exclamă fetița. Eu plec peste trei zile şi credeam c–o să–mi poți spune poveşti până–n ultima clipă a şederii mele aici.

Păpuşa dădu din cap.

— Va fi cu totul imposibil, zise ea.

— Şi de poimâine n–o să mai putem sta de vorbă deloc, niciodată, exclamă fetița. Oh, ce trist! –Nu face nimic, chiar dacă nu o să mai putem vorbi, putem rămâne bune prietene. Adesea prietenia cea mai profundă este cea tăcută.

— Atunci putem rămâne, într–adevăr, foarte bune prietene, spuse fetița, cu afecțiune în glas. Mă bucur aşa de mult, draga mea! Mâine după amiază mergem la un spectacol de pantomimă, dar o să vin încoace cât de repede am să pot, adăugă ea în timp ce pleca. Să nu întârzii. –Nu, n–am să întârzii, spuse păpuşa.

— Nu uita!

— N–am să uit!

— Cum ai să–ți aduci aminte?

— O să–mi fac un nod în păr, astfel încât atunci când o să mă pieptăn, o să–mi dau seama că trebuia să–mi aduc aminte de ceva.

— Asta–i o idee bună, zise fetița şi fugi, încântată.

CHAPTER IX
(NETRADUSĂ VERSIUNEA ÎN ROMÂNĂ)

The next evening, as soon as the little girl came in, she went to their meeting-place by the Noah's Ark.

But the little Marionette was not to be found.

"This is too bad of her!" said the little girl. "Our last time! And after she has promised not to be late!" Tears rose to her eyes.

"I am very much disappointed," said she as she walked up and down the shop looking for her friend.

"I shall never find her.... Why, *there* she is!" she exclaimed suddenly.

And she hurried up to the little Marionette, who, half-concealed by a big Drum, lay on the ground beside a Puzzle.

"You are not very kind," remarked the little girl reproachfully. "I asked you to be early, and you never came at all."

"I am very sorry," answered the little Marionette in a tired voice.

Then she sat up, and the little girl saw with much sorrow and surprise that she was quite disfigured. Her nose was broken, her eyes were crooked, and her face was quite knocked about. All the little girl's annoyance vanished, and her heart was full of pity.

"Oh, you poor dear little dolly!" she cried; "what *has* happened to you?"

"I have hurt myself," was the answer. "I tripped up over this Puzzle."

"I am sorry. Are you very badly hurt?" asked her little friend with pity.

"Never mind me. I promised to tell you one more story, and I shall do so," answered the little Marionette.

She spoke very sadly, and the little girl picked her up and kissed her.

"Would you not like to put off telling me a story to-day?" she asked.

"No. I should like to do so," the Marionette answered, "for it is our last meeting. Put me back on the counter and I will tell it to you."

"Shall I put you back where I found you?"

"No, take me back to our old place. I am tired of this Puzzle."

So the little girl took her to the Noah's Ark, and placed her with her back to it.

"What is your story about, dear?" the little girl asked, drawing her chair close to the counter, and bending her head close to the little Marionette, the better to hear her small voice–weaker and more tiny that evening than usual.

"About a little Marionette like myself, whose best and dearest friend left her and thought she didn't mind. And all the while she minded so very much! More than she knew how to say!"

"Poor little Marionette!" said Molly.

"It *was* sad, for it was only a mistake, wasn't it?" said the little Marionette lady with a sigh. "But you shall hear all about it. Listen whilst I tell you the story of:

"**T**HE **L**AST **P**ERFORMANCE."

The two little Marionette dolls had just finished their dance before an admiring throng of Toys, and the curtain had, that moment, fallen upon their last performance.

"So now," sighed the little lady Marionette to her partner; "so now the play is over. We shall never act together again. I heard the woman who owned the shop say that she was going to separate us, and sell us as ordinary Toys. She said there was so little demand for Marionettes nowadays.... But you heard that as well as I, didn't you?"

"Yes, I heard," he answered. "And more, too. She said she was going to send me away with some other

Toys to a Christmas-tree. So that it will be good-bye for a long while."

The little lady Marionette patted the paniers of her pretty brocade dress and remained silent.

"You don't mind that, do you?" her partner said. "I thought you wouldn't."

"I do mind," she answered at last.

"Yes; very much I am sure," he said.

"You hurt my feelings," she replied.

"I wouldn't do that for the whole world–not for ten worlds," he answered.

She smiled.

"Oh, you smile!" he said. "Then you do not mind very much after all."

"I smile because it makes me happy to hear you speak kindly to me again," she answered.

But her answer did not please him.

"You smile at everything," he said "Nothing troubles you much."

"It troubles me that you should be going away; away from me into the wide world," she said.

"It will trouble you for half an hour, not longer," said he. "Only half an hour, that's all. I must leave you now."

"Don't," said she. "*Stay*."

"I can't," said he. "Good-bye."

And he went straight away without another word.

"He does not know how dear he is to my heart or he would not leave me so," said the little Marionette to herself after he had left.

Then she threw herself down on the counter and cried as if her heart were breaking. She threw herself down so violently that she broke her

nose and knocked her eyes awry. But she was too miserable to care. She lay still and cried on.

At last a friend of hers came along–a friend who was a Doll of common sense and practical ways. "What is all this about?" she asked. "Why are you crying?"

"Because half an hour may last for so long," wept the little Marionette.

"You are talking nonsense," she replied contemptuously. "Everybody knows that half an hour can only last thirty minutes."

"Not always. It may sometimes last a whole year–many years."

"Tut, tut!" replied the common-sense Doll; "you have no reasoning power. That I can see by your face. Still, if I can help you I will. What would you have me do?"

"Give me back my dream," said the Marionette. Then she covered her face with her hands and gave a great sigh.

The common-sense Doll looked even more practical than before.

"That is it, is it?" she said. "A morbid longing after a Dream. I begin to understand. Nerves,– indigestion,–too many sweet things,–I fear I cannot, then, be of much assistance. However, the General of the Tin Soldiers has a wonderful turn for doctoring, quite a natural gift. I will send him to you. He may be able to do you some good."

So she went on her way, and the little Marionette was once more alone with her sorrow and regret.

By and by, however, the General of the Tin Soldiers trotted up on his handsome black charger, and reined in before her.

"My dear little lady," he said kindly, if pompously, "in what pitiful condition do I find you? Come, come, tell an old soldier, who has been through much himself, all about it." And, as she did not at once answer: "Well," he continued good-naturedly, "never mind. Do not trouble to speak, I will prescribe for you. I recognize your complaint, and have already treated with much success a large number of my Tin Soldiers suffering in the same way. This, then, is my prescription for your malady: plenty of fresh air; exercise in moderation; early hours and plain diet. But don't let your diet become monotonous. For example, a rice pudding one day, sago the next, tapioca the third. And a little gentle amusement every now and then to keep up your spirits; Christy Minstrels; a pleasant, little musical gathering of friends; and so on.

Finally, a powerful tonic to put a little more color into those poor little cheeks. Kindly permit me to feel your pulse."

And so saying the General bent from his saddle and courteously took the little Marionette's hand. Then, looking much alarmed, "*Galloping, galloping!*" he exclaimed, "I must do likewise, and order you a tonic at the nearest chemist's without delay."

And putting spurs into his horse he rode away hurriedly.

"All that won't do me any good," said the little Marionette aloud. "I don't want that."

"What do I want?" she sighed.

"A jest, my good creature," said a voice near her, and looking up she saw the Clown with his hands in his pockets dancing a double-shuffle in front of her.

"A jest," he repeated. Then as he danced and shook the bells on his cap, he chanted in time to the movement of his feet–

"Broken nose and crooked eyes,
Broken heart and mournful sighs,–
Life's a jest for a' that."

"No, it isn't; not to me," answered the little Marionette very sadly.

"It will be, by and by," he said cheerfully.

"No; not to me," she repeated.

The Clown looked at her with sympathy.

"Shall I tell you a good story?" he asked. "Quite one of my best?"

"You are very kind," said the little Marionette. "I think, though, I would rather hear it another time, if you do not mind."

"Not at all," answered the Clown as he danced away, jingling his bells as he went. "*I* don't mind, I'm not easily hurt. But take my advice, if the situation is not a jest in itself make a jest dove-tail into the situation. Good-bye, my little friend. Cheer up."

"Cheer up!" repeated the little lady. "But it is not easy. I shall have to wait until the half-hour is over before I can do that."

After this she lay on the counter quietly, without taking notice of anything or anyone. And the other Toys, seeing she wished to be left to herself, did not disturb her.

By and by, the time when the Toys are able to talk and move about passed by, and they all became still once more: just as you are accustomed to see them. And people passed in and out, and to and fro, but the little lady Marionette lay unobserved–alone and unhappy in her corner of the counter.

"The half-hour is very long," she said. "Will it ever end? My heart is very heavy...."

The little Marionette made a long pause.

"Go on, if you please," said the little girl.

But the little lady remained silent.

"*Do* go on," repeated her small friend.

Yet she never answered.

"What is the matter with you?" asked the little girl impatiently.

She looked closely at the Marionette as she spoke.

Why, were those tears she saw, or was it only the light shining upon the little lady's glass eyes? Glass eyes shine very easily, it is true. Still, supposing she *were* crying and wanted to be comforted? She would ask her.

"You are not crying, dear, are you?" said the little girl.

The little Marionette gave a great sigh.

"Perhaps," she replied gently.

"What is it about?" asked the little girl with much sympathy.

Then all at once she understood.

"I believe," she exclaimed, "you have been telling me a story about yourself! It all happened to you today, while I was away, didn't it?"

The little lady rubbed two tiny wax hands across her two glass eyes. "You have guessed rightly," she said in a little faltering voice.

"Oh, I am sorry!" said her little friend with great sympathy. "I have been out all the afternoon, so I never heard Auntie say she was going to send you and your partner away from each other. And fancy his going away and leaving you as he did! You poor little thing, how I *wish* I could do something to make you happier!"

Molly thought a moment. "I know!" she exclaimed; "you shall belong to me, my dear. I shall ask Auntie to give you to me, and you shall be my very own dolly!"

"Come with me, darling," she continued, hugging the little Marionette tightly, "and I will sing you to sleep in Auntie's big rocking-chair. I will make up a nice song all by myself and all about you. You will see then how much I love you, and you won't cry any more. When you wake up you will feel happier again."

And going into the room at the back of the shop, she drew a rocking-chair near the cheerful blaze of the bright fire and sat down, still clasping the little Marionette in her arms.

At first she rocked to and fro silently, and with a thoughtful expression. Presently she gave a sudden jerk to the rocking-chair, and sung in a shrill sweet voice, and with some energy–<poem>

"Lullaby, little dolly, lulla*b*y, lulla*b*y,
Your poor nose is broken, your eyes are awry,
But I'll love you and kiss you, so you must just try Not to cry, little dolly,–lulla*b*y, lulla*b*y."

"Lullaby," she said more gently, and kissed her fondly. Then she began afresh, but more softly and soothingly–

"Lullaby, little dolly, lulla*b*y, lullaby,
You know you are ugly and rather a guy,
But my arms are around you, so why should you sigh? Just you sleep, little dolly,–lullaby, lullaby."

"Lullaby," she whispered, and kissed her again very tenderly.

"This is not poetry, only rhyme, and not very flattering rhyme either," murmured the little Marionette. "But if it is not poetry it is love.... And it brings comfort to my sore heart, which the reasoning, and the doctoring, and the jesting could not do...."

She whispered something more, but very weakly. Her power of talking to a Mortal had all but left her, and the child had to put her head quite close to the little lady so as to be able to catch what she said.

"Let me always stay with you," the little Marionette just managed to whisper.

"Always, dear," said her little friend.

And then the little lady fell asleep quite happily. That at least was what the little girl thought. And if *she* thought so *we* might as well think the same.

"You want me to give you that little Marionette?" said the owner of the toy-shop to the little girl that same evening. "Very well, Molly, you shall have her."

"Oh, thank you, Auntie!" replied her little niece with much gratitude.

"There is not very much to thank me for," remarked her aunt. "She is not worth anything now. I can't imagine," she added, "how it is that she has got so knocked about."

Now the little girl had no need to imagine it, for she knew. But she kept her knowledge to herself, fearing that if she told her Aunt what had happened she would be laughed at as a fanciful child.

But we should not have laughed at her,–should we? There would have been no fancy at out the matter for us. For we know that the Toy World is a very real World indeed!